

NOVINY

Volume 5 Issue 179 (679)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

14. VII. – 27.VII. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 14. července
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Jeden nevychází z překvapení. Před časem jsem s mojí chotí navštívil ze zvědavosti přednášku na Universitě NSW o bezdomovectví. Stálo to opravdu zato, na podiu sedělo několik dam, jako paní Carr, paní Turnbull, děkanka University, jakási velice dobře ošacená Čínanka a zástupkyně starostky Moore paní Sylvie Ellsmore. Neseděly zde na podiu zadarmo, neb dostaly každá odměnu několik tisíc dolarů.

Všichni zasvěceně hovořili o bezdomovcích. Už dlouho jsem neslyšel tolik zasvěcených blbostí. Pak se nedivím, když politik v rádiu v třeskuté zimě prohlásí, že je velice ošklivo a že doporučuje všem bezdomovcům zůstat doma. Což mi připomíná našeho Albanese, když prohlásil, že elektrická auta se mohou nabíjet přes noc ze slunečních baterií.

Ano, největší slabinou demokracie je, že dva blbci přehlasují jednoho moudrého.

Chcěl bychom si pomáhat.

Tak trochu jiná eurovize

Benjamin Kuras

Která země bude prvním evropským chalífátem?

Tuto otázku si před časem položil francouzský spisovatel a historik Renaud Camus, autor dnes už proslulého termínu Grand Remplacement čili velká výměna nebo velké nahrazení, jímž míní nahrazení evropského obyvatelstva imigrací, konkrétně islámskou. Byl za to (plus pár hanlivých výroků o ní) v roce 2010 odsouzen k pokutě 4000 eur. Nepolepšil se a se sledováním a podáváním zpráv o oné výměně pokračuje dál, tak jako pokračuje ona. Po většinu této doby předpovídá, že prvním evropským chalífátem bude Francie.

Fakta mu to potvrzují a hromadí se. Nejnověji se o to postaral prezident Macron, když v Paříži s kamarádkým úsměvem a potřesením pravicí uvítal masového vraha, někdejšího velitele ISIS a Al-Káidy, dnešního

vladaře Sýrie Al-Šaráha, jinak též zosnovatele dnešních masakrů bezbranných alavitů, drúzů a křesťanů, čítajících desetitisíce. Pikantní na návštěvě je navíc to, že Al-Šaráh je pořád ještě na seznamu OSN stíhaných teroristů se zákazem cestování, Macron musel OSN požádat o výjimku a OSN mu ji poskytla. Francie je už řadu let v čelním peletonu evropských příjemců

neevropských žadatelů o azyl – a velké díky Macronovi. Francouzský institut L'Observatoire de l'immigration et de la démographie (OID) připomíná, že za jeho

prezidentství se pravidla udělování azylu rozvolnila natolik, že by podle nich nárok na francouzský azyl mohlo teoreticky mít až 580 milionů imigrantů, osmiapůlnásobek současné francouzské populace.

Francie mezi vážnými favority

Za 6 let jeho prezidentství mezi roky 2017 a 2023 Francie zaregistrovala 825 tisíc azylantů. V roce 2024 vydala 337 tisíc nových povolení k pobytu. Celkový počet neeurounijních cizinců s povolením k pobytu je teď 4,3 milionu. V tom je sice započítáno pár set tisíc Britů a Ukrajinců, ale ty hlavní počty dodalo Alžírsko (650 tisíc), Maroko (617 tisíc), Tunisko (304 tisíc), Turecko (232 tisíc), a po nějakých desetitisícovkách každá Senegal, Burkina Faso, Mali a Kongo. To jsou ti ještě bez občanství. Dohromady s těmi, kteří občanství už mají, to dává podle Wikipedie 9 milionů muslimů čili 13 procent populace. Letos azylové žádosti přibývají tempem 41 tisíc v prvním čtvrtletí.

S počty roste i jejich radikalizace, která nedávno přiměla bývalého premiéra François Fillona k postřehu, že „vzestup islámského totalitarismu se stává pro Evropu největším ohrožením, neboť rostoucí počet lidí tíhne k této ideologii, která pod maskou náboženství skrývá politickou agendu stejně brutální, jako nacismus a stalinismus.“

Francouzský týdeník Le Journal

du Dimanche odhalil, že chystanou „vědeckou“ rešerši a celoevropskou putovní výstavu „Evropský Korán: Falšování evropských dějin“, která dostává 10 milionů eur grant od EU, řídí akademici napojení na Muslimske bratrstvo, jehož politikou je globální islamizace. Výslovným účelem projektu je poučit nás, že „Korán sehrál důležitou roli v utváření středověké a raně moderní evropské náboženské diverzity a identity a stále v tom pokračuje.“ Každé dva týdny se ve Francii otvírá nová mešita a stejným tempem zanikají kostely, sděluje institut pro ochranu náboženského dědictví Observatoire du Patrimoine Religieux. Víc lidí navštěvuje páteční bohoslužby islámské než nedělní křesťanské. V průzkumu agentury IFOP zveřejněného v listě Le Figaro 80 procent Francouzů předvídá „společenskou explozi“, 42 procent počítá s občanskou válkou. Sílícího islamismu v předměstích se obává 72 procent, ve školách 63 procenta, na univerzitách 56 procent. Okupace veřejného prostoru náboženstvím znepokojuje 75 procent dotázaných. Dystopická noční můra Houellebecqova románu Podvolení se stává realitou.

I jinde v EU se islámu daří

A není v tom Francie sama. K společenské explozi mají nakročeno i Německo, Švédsko, Nizozemsko, Belgie a Rakousko. Podle zprávy Gatestone Institute z roku 2024 do roku 2030 vzroste islámská populace Evropy na 15-20 procent. Do politiky vstupují už čistě islámské politické strany, jako Denk v Nizozemsku nebo SÖZ a Liste Gaza v Rakousku, s kandidátkami na starosty zobrazenými na plakátech v hidžábu. V Belgii se množí islámští radní a starostové. Ve Švédsku – jemuž Pew Research do roku 2050 předpovídá 20 až 30 procent islámské populace, se seriózně debatuje o zavedení aspektů islámského práva šari'a. Belgie má 7 procent muslimů, ale samotný Brusel přes 23 procenta, kalkuluje sociolog Jan Hertogen z univerzity v Lovani. A vypočítává dvě stovky tamních muslimských organizací, víc než

je spolků katolických. Internetové servery popisují alžírské a marocké drogové gangy vzájemně po sobě střílející z kalašnikovek, nebo nezletilé kluky naháněné do krádeží a prodeje drog.

„Nejezděte sem, ústavy dětské péče máme přeplněné!“ hlásá internetová kampaň belgické vlády namířená na imigrantskou mládež. „Belgie už není Kanán s mlékem a strdím!“ vysvětluje dále. A nás jistě pobaví její jistota, že každý muslimský usmrkanec má načteno z Bible, co byl Kanán a co bylo mléko a strdí. Přidejme si k tomu pobavení i následný údiv Bruselanů, jak to, že těch spratků pořád přibývá. Podobně nás možná pobaví i jejich údiv, jak mohl být za socialistickou stranu starostou islámské čtvrti Molenbeek zvolen jakýsi Yassine Akki, na něhož se po zvolení provalilo, že si odseděl 4 roky za znásilnění nezletilé dívky a vloupání.

Přesvědčení, že islamizace evropské politiky postupuje ve vědomé kolaboraci s evropskými elitami, vyslovuje i historik a analytik islámu Daniel Pipes z think-tanku Middle East Forum. Jako projev této strategie uvádí současné tažení elit proti stranám a politikům usilujícím o zastavení imigrace.

Washingtonský Hudson Institute varuje, že pokračování progresivistické politiky multikulturalismu a nezvládnuté imigrace urychluje přeměnu Evropy v post-demokratický islámem dominovaný režim během jedné generace.

Která země tedy bude prvním chalífátem?

Ze soutěže můžeme hned vyloučit Dánsko. To totiž hodilo do koše 90 % muslimských žádostí o azyl. Zakázalo muslimkám oblékat burku a přikázalo všem příchozím naučit se dánsky, chtějí-li dostávat sociální podporu. Rozmístilo azylanty tak, aby nevznikala muslimská ghetta. Podmínky asimilace splnilo 10 procent migrantů. Velké počty příchozích Dánsko deportovalo. Nově za loňský rok přišlo jen něco přes 2 tisíce, oproti někdejším ročním až 20 tisícům

Račte otočiti stránku

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 14. července

Fico vyzval Fialu, aby respektoval suverenitu Slovenska Ve Francii oslavili 14. červenec vojenskou přehlídkou V Evropě se začala zkoušet aplikace zjišťující hranici věku 18 let A BBC vyhodila populárního moderátora m.j. za nežádoucí fyzický kontakt Fiala se obává, že Trumpova cla zpomalí ekonomiku Ředitel Ústavu duševního zdraví rezignoval Česko pokročilo v jednání s Británií o modulárních reaktorech A Feri neuspěl s námitkou proti obvinění z dalšího znásilnění U nás převážně pod mrakem, teplo až dusno

Úterý 15. července

Trump se prý ptal Zelenského, jestli je ochoten bombardovat Petrohrad a Moskvu A Posádka kosmického modulu Crew Dragon se vrátila na Zemi Brusel vychází Slovensku vstříc ve věci ruského plynu Německo a USA chystají dodávku Patriotů Ukrajině Piráti ohlásili, že nebudou spolupracovat s ANO, Motoristy, SPD a Stačilo! Motoristé sobě svolávají krizový sněm Zmocněnkyně lidských práv Šimáčková podporuje novelu zákona proti bití dětí A Nejaktivnější europoslanec je podle statistik Luděk Niedermayer U nás převážně pod mrakem, zahřmělo a sprchlo

Středa 16. července

Slovensko nepřestalo blokovat sankce proti Rusku UNESCO se plete do mostu v Praze na Výtoni Podle BIS školám vyhrožoval Ukrajinec placený Ruskem Kyjev chce jednat s Moskvou Vláda schválila lva, jednotný symbol pro vládní dokumenty A Fiala se pozval proti Babišovu prohlášení, že pokud vyhraje nepodpoří muniční iniciativu Armáda koupí vojákům helmy, 105 tisíc za kus V Ostravě začal festival Colours of Ostrava U nás spíš chladné, hodně střídavé počasí

Čtvrtek 17. července

Slovensko vyhandlovalo protiruské sankce EU Zelenskyj nabízí USA osvědčené drony A Americký Senát schválil škrtý v dotacích neziskovkám a médiím Německo a Británie podepsaly smlouvou o přátelství Sociální demokraté se přilepí k Vidlákově Stačilo! Na pražském letišti byl planý bombový poplach Sexuální zločinci budou zapsáni na černé listině doživotně A Na Pálavě se vyskytují šakali U nás chladno a občas přšelo

Pátek 18. července

Severní Korea uzavřela své nové letovisko cizincům Zelenskyj jednal s Macronem o raketách Volby na Slovensku by vyhrálo Progresivní Slovensko Merz připustil, že Německo nezvládlo migraci Američtí ministři zkoumali věznici Alcatraz, Trup ji chce obnovit A EU schválilo 18. balík sankcí proti Rusku Šest zemí včetně Česka chce přísnější migrační pravidla Ministr Evropy Dvořák objevil, že jednání o rozpočtu EU bude náročné Zpravodajství z Česka je sucho a černá kronika U nás ráno přšelo, pak se udělalo hezky, sluníčko bez horka

Víkend 19. – 20. července

Závody: ANO 31,5 %, Spolu kleslo na 19,4, extremisté Trump žaluje Wall Street Journal o miliardu dolarů Ministři vnitra (včetně ČR) objevilo, že je třeba zpřísnit migrační pravidla A V neděli ustaly boje na jihu Sýrie Kyjev navrhuje další rozhovory s Moskvou SPD, Piráti a Stačilo! rostou Sbírka Dárek pro Putina vybrala 60 milionů na děla Počet lidí v exekuci klesá, ale pořád jich je 606 tisíc V České Skalici muž postřelil legální pistolí dva muže, kteří ho napadli u bankomatu U nás horký slunečný víkend

Pondělí 21. července

Kosmopolitní Berlín je minulostí, stává se z něj rudý chalífát, píše Die Welt. Ferat Kocak chce znárodňovat byty a firmy křesťanům. USA odeslaly do Británie nové jaderné zbraně Ve středu by se měli setkat Rusové a Ukrajinci Generální tajemník OSN Guterres je opět zděšen, ale ne tím, že Hamás drží unesené přes rok v tunelech Česko se nepřipojilo k výzvě „zastavit boje“ legitimizující teror Hamásu A Maláčová povede v Praze kandidátku Vidlákova hnutí Stačilo! fonancované komunisty **Soudruh jenerál a prezident v tichosti odletěl na návštěvu do Japonska.** Obrana zaplatí za servis tanků Leopard za rok víc než za 7-72 za deset let A Antikomunista Pšenák demonstroval v pražském komunistickém sídle, sebrala ho policie Fanoušci hry Kingdom come měli sraz u hradu Trosky U nás pod mrakem a trochu přšelo

Úterý 22. července

Navzdory výzvam tisíců občanů prezident Volodymyr Zelenskyj v úterý večer podepsal zákon, který podle kritiků ničí nezávislost dvou klíčových protikorupčních institucí. A Německá policie objevila tři zabitě lidi, k vraždám se přiznal Slovák Jedovaté řasy se šíří **Austrálií**. Katastrofa to však není, odmítla vláda zaplatit víc Americký prezident Donald Trump nařkl exprezidenta Baracka Obamu z vlastizrady, protože se podle něj v minulosti snažil zmanipulovat prezidentské volby. Z aktuálního čtvrtletního volebního modelu agentury STEM vyplývá, že pokud by se volby do Poslanecké sněmovny konaly nyní, hnutí ANO by v naprosté většině krajů s přehledem zvítězilo. A Státu kvůli bitcoinové kauze nevznikla žádná škoda, tvrdí Decroix

Středa 23. července

Zelenskyj couvl a upustil od okleštění nezávislosti protikorupčních orgánů Tusk oznámil rekonstrukci polské vlády Ukrajina si přeje summit do konce srpna Fico navštíví kvůli atomové elektrárně Bílý dům Senát schválil zpřísnění azylových podmínek Naše expozice na EXPO25 v Ósace bude stát dalších 120 mega A Lipavský pohrozil, že naše podpora Ukrajině není bianco šek Šlachta s Přísahou nepůjdou s Motoristy do voleb U nás malebný letní den se sluníčkem i mraky

Čtvrtek 24 července

Izraelský parlament navrhuje anexi Západního břehu Zelenskyj couvl před tlakem EU a zachová nezávislost protikorupčních úřadů A Na EXPO 25 v Ósace byl Český den za účasti prezidenta Pavla Ukrajina a Rusko si měnily zajatce Armáda nakoupí pušky CZ Bren 2 české výroby Policie navrhla obžalovat Okamuru kvůli plakátům varujícím před migrací A Ondřej Knotek (europoslanec ANO) navrhne Evropské komisi zrušit emisní omezení V dějišti počítačové hry Kingdom Come přibýlo turistů U nás celý den pod mrakem, k večeru trochu přšelo

Pátek 25. července

Francie uzná existenci státu Palestina. Povede to k míru, věří Macron A Ruská armáda postoupila v Kamenskoje směrem k Záporoží Mírové rozhovory Hamásem zkrachovaly A Izrael povolí shazování humanitární pomoci do Gazy na padácích Japonský císař přijal Petra Pavla ve svém paláci Prezident Petr Pavel byl během návštěvy Japonska dotázán, proč Česká republika dosud nepodpořila mezinárodní výzvu k okamžitému ukončení bojů v Pásmu Gazy. Dřív než stačil odpovědět, Česká televize přenos nečekaně přerušila. A Okamura prohlásil: Fiala s Rakušanem se pokoušejí kriminalizovat opozici

Víkend 26. července – 27. července

Zemřel herec Jiří Krampol V Sýrii budou v září parlamentní volby Thajsko a Kambodža začnou jednat o příměří Prezident Pavel navštívil Dalajlámu Trump se ve Skotsku potkal s protesty Ministr Hladík sdělil, že Česko nemá sílu zastavit ETS 2 V preferencích stoupá ANO i SPOLU, Motoristé pod čarou A Do voleb se přihlásí třicet subjektů U nás zamračená sobota, v neděli bylo hezky

dokončení z první strany

. Šmahem pokleslo procento muslimských dětí ve školách. Z měst téměř zmizela kriminalita. Pochvalují si to i imigranti, kteří podmínky splnili a chtějí se stát Dány. Tak vida, ono to jde, i přes eurounijní imigrační nařízení.

Takže kde bude ten první chalífát? A vraťme se k Renaudu Camusovi. Ten si nedávno musel zažonglovat s poznatkem, že nezáleží tolik na počtech muslimských imigrantů, jako na jejich postavení v čelných institucích. A že v tom Francii možná už předehnala Velká Británie, s menším počtem muslimů celkově, ale větším počtem postoupených do vlivných institucí. Ta mu totiž zakázala vstup na její území, kam byl pozván na konferenci dosud neznámé (nepochybně pravicově

extremistické) strany zvané Homeland Party čili strana vlasti, a na debatu Oxford Union. Jeho přítomnost „nepřispívá k veřejnému dobru“, vysvětlilo mu e-mailem Ministerstvo vnitra.

Camus to komentoval se znatelnou špetkou sarkasmu: „Zvažoval jsem do Anglie přijet i přes ten zákaz, ale nechtěl jsem prezidentu Macronovi způsobit starosti o osmdesátiletého nemocného francouzského spisovatele vězněného v muslimské zemi.“ A tak zatímco podle předního sledovatele evropské islamizace je Francie na dobré cestě muslimskou zemí se brzy stát, Británie už jí je. K oslavám ramadánových večerí v parlamentě, na královském hradě Windsor a v shakespeareovském divadle Globe přibyla chvála islámu v králově velikonočním proslovu. K Tommymu Robinsonovi vězněnému za zakázané protesty proti masovému muslimskému znásilňování anglických děvčátek, a k desítkám vězněných Britů za internetovou „islamofobii“ přibyl žhář Koránu Hamit Coskun obžalovaný z dosud neznámého ale zřejmě nově uzákoněného zločinu „obtěžování náboženské instituce islámu“. Birmingham právě spočítal, že prvnácci ve školách jsou už z většiny muslimové.

A z Francie místo hostujících spisovatelů připlouvají tisíce muslimských vojáků, jejichž státní podpora už stojí daňové poplatníky podle Daily Telegraphu 4,6 milionů liber denně čili 3 172 liber za minutu. Celá Evropa na západ od nás je zralá na explozi. U nás je vše v pohodě. Zatím, bohudík. Dává nám to čas začít počítat, kolik bychom za cenu jedné geniální, ale k obraně české půdy nepoužitelné stíhačky dokázali vycvičit a vyzbrojit záložáků švýcarského stylu schopných bránit své rodiny, domy, úřady, ulice a obce. A ten čas začíná být drahocenný.

Hádejte, Proč se o tom nepíše.

Neumíte si představit, jaká zvěrstva se teď v Sýrii děla. Ani zvířata se tak nechovají, co drúzům provádějí syrští muslimové. Ze sousední Sýrie přicházejí zprávy o stovkách zmasakrovaných drúzů tamními beduíny, sunnitskými muslimy, a dalšími ozbrojenci. Muslimové se vyžívají na mučení drúzů a alavitů, někteří v bolestech umírají několik dní.

Rusku se nelíbí nový český zákon.

Předseda ruské Státní dumy Vjačeslav Volodin běduje kvůli novele českého zákona, která zakazuje založení, podporu či propagaci mimo jiné komunistického režimu. Podle něj tuto novelu Česká republika přijala, aby mohla obviňovat a zavrhnout Ruskou federaci. Informuje o tom ruská státní agentura TASS. „Zamyslete se, proč se to děje. Je zcela zřejmé, že se to dělá proto, aby se zpochybnila, zavrhla a poté i obvinila naše země, když se komunistická strana, stát a tehdejší zřízení přirovnávají k fašistické ideologii a fašistickému režimu. O tom je řeč,“ dodal předseda Státní dumy.

Ona: Dnes mi není vůbec dobře.

On: To je škoda, chtěl jsem Tě vzít na nákupy.

Ona: Si dělám srandu

On: To já taky

Napsali nám :

Milan Kerestěš

Unia stále zakazovala ísť do Ruska na oslavy. Ale poďme po poriadku!

Ukrajinci kradli plyn tak Rusi ho zastavili . Fico prišiel do Ruska a vyskakoval po Putinovi že on je veľký šéf s únie nech mu okamžite pustia plyn Putin mu elegantné vysvetlil nech bude spokojný lebo ma dobrú cenu.No ale nasledujúca návšteva Fica v Rusku bola otom že ju strávil na slovenskom veľvyslanectve lebo sa nikto sním nebavil.Ale USA bola čím ďalej s EU nepopulárnejšia tak sa Fico zo Zemanom rozhodli pre marketing a vyhlásili že in únia nebude nič zakazovať a že oni idú na oslavu do Ruska .

Lenže na tribúnu si nesadli.Zavolať si ich Putin a spýtal sa či sú malý chlapci že sa boja sadnúť na tribúnu .

Dokonca aj vo videu v ktorom sa Fico chváli,že jedna s Putinom mu zasa elegantné Putin zasa pripomína že naposledy ste tu boli pred 10 rokmi (rozumej 10rokov ste si neprišli uctiť hrdinov ktorí položili životy za vašu slobodu) ďalej mi tam hovorí viem otom že ste mali logistické problémy sprichodom do Moskvy ale ty čo vám tie problémy robili pochopili že vás od vašho cieľa nezastavia =(rozumejte v diplomatickej reči povedané no vidíš že keď chceš tak vieš nájsť spôsob ako prísť a netáraj mi tu výhovorky prečo sa nedá).

Voliči šťastný že boli v Rusku. Teraz doma kecať ja som v Rusku bol veď ste ma videli kládol som kyticu stal som za Putinom jednal som zním V Bruseli ja som na tribúne nebol tam boli hlavný hostia ja som len bol uspokojiť očakavania svojich voličov.

Typycke ficovske polopravdy a že preňho nebolo miesto? neviem či nechcel to miesto alebo nemohol tam byť lebo podporuje Ukrajinu zo zbraňami .Fakt je že ako jediný Slovák na tribúne bol Radačovský nielen ako poslanec ale kvôli tomu že jeho otec bol hrdinom ZSSR a dokonca jeho syn pochodoval s fotkou svojho deda v pochode večných Tak také sú pravdy keď vieme celý súbor pravd tak tá pravda vyzerá celkom ináč len nie tak ako ju podáva Fico a už vôbec nie tak ako ju podávajú jeho protivníci.A hoci symbolika má veľký význam a v Rusku najviac na svete .

Nám ako občanom Slovenska musí záležať na tom čo vlastne vybavil a tu je tá hrôza tak ako Diabol Dzurinda s Miklošom odovzdali našu ekonomiku západu.Tak zatiaľ čo mi sa hádame či mal alebo nemal ísť do Moskvy prefíkaný diabol Fico chce odovzdať našu pôdu číňanom .

A robí všetko preto aby Slováci utekali do sveta zvláštnej vlasti a chce ich nahradiť ďalšími aziatmi ale pozor nebudú to teraz sukneňovci rasistky Bihariovej ktorá chcela násilím napichat' jedy do slovákov ani sukneňovci prokuratúra Honza ktorý posielal popravcu čatu na každého kto si dovoľí hoci aj oprávnené kritizovať nedotknuteľných vyvolených Ale tentokrát to budú aziati s vietnamu a Filipín .

Keď som povedal vietnamke narodennej na Slovensku že Fico chce pritiahnuť 100 tisíc vietnamcov tak sa zhrozila . Ale drog budeme mať dostatok lebo vietnamci nie sú maďarský cigáni s Galanty oni sú tak uzavretá skupina že žiadny policajti nikdy nič nevyšetria.

Takže jednal s číňanmi=baterkareň=chceme to? Jednal s brazíliou =pred chvíľou sme vyzabijali náš dobytok=chceme mäso s Brazílie?ale hlavné jednal s vietnamcami Kali bude robiť kšefty zo

zbraňami a vietnamci obsadia naše pracovné miesta a budú vo vašej vlasti vykrikovať ako to robí napríklad Bihariova, Polák,Nicholsonova ,Honz , Lajčák.Ale nič neurobíme preto aby sa mohli Slováci vrátiť k svojej matke vlasti . nič neurobíme preto aby Slováci ktorí túžia žiť na Slovensku sa dostali na Slovensko ale ešte im ubližujeme len preto že sa narodili na území ktoré dnes sa volá Rumunsko, Srbsko, Oficiálne Slovensko má 5,5miliona ľudí=pravda je hlboko inde mnohí žijeme ďaleko od matky vlasti od matky rodnej zeme.Stoho je 750 tisíc cigánov=rasizmom je že napríklad Bihariova chcela do nás pichať jedy, ďalej 200 tisíc slovákov je presvedčených ,že sú Maďari a myslím že nebudem ďaleko od pravdy že cca 50 tisíc bude iné národnosti napr , židia, vietnamci .,Ale kričím na raty davajme veľký pozor na Lemkov =rusínov=rusnakov,lebo práve teraz začala silne nebezpečná ukrajinizácia Rusínov.Spominame druhú svetovú začínala tak Maďari poliaci ake aj rusini chceli si odtrhnúť zo Slovenska tu časť kde žijú rusini Takže dúfam s veľkou nádejou ,že nás je aspoň 4miliony slovákov a konečne vyhodíme všetkých aké úplne všetkých aj opoz,aj koalícií,pokitíkov lebo všetci sa podieľajú na tak veľkom utláčaní slovákov že každý 4-ty študent odchádza do zahraničia a vo svete žije teraz cca2miliony slovákov čo keby namiesto 100 tisíc vietnamcov sme pritiahli 100tisíc slovákov presne toľko žije na čierne v USA.Začnime tak ,že sa nenecháme nakaziť nenávisťou.Ja znizneho konca ty zvyšného?Sme jedná krv lebo sme z jednej dediny.Ja evanjelík ty katolík?sme jedná krv lebo sme Slováci.

Ja z Východu ty zo západu zo stredy sme jedná krv lebo sme Slováci.Tebe sa páčia herci Fialová,vašariova,stanke, Fico, Matovič,Eštok, Pellegrini kašli na nich sú to len komedianti a príživníci tak ako novinári, policajti, lekári sudcovia, prokurátori,My sme viac my sme Slováci oni možno niektorí tiež ale pracujú na genocíde slovákov

.Ja som sa narodil na Slovensku ty si tiež Slovak ale si sa narodil v Srbsku, Rumunsku v Česku v Chorvátsku,v USA,v Kanade,v Austrálii všetci sme jedná slovenská krv .A keď budeme rozmýšľať že všetci čo máme Slovensku krv patríme k sebe prestane nás Boh trestať začne žehnať.Keď sa chceme zbaviť kliatby zrušme zo svojich symbolov dvojkríž a nevyhlasíme našich Kátov za svätých vierozvestcov

Viete,že V našej komunite v Novom Južnom Walese máme 5 032 ľudí so slovenským pôvodom.

V celom štáte je o niečo menej mužov ako žien so slovenským pôvodom.

Pozrime sa na demografické údaje:

25,8 % má 19 a menej rokov

39,1 % má 20 až 44 rokov

35,1 % má 45 a viac rokov

Ľudia pochádzajú z viac ako 310 rodov v Novom Južnom Wales!

Európska komisia plánuje rekordný rozpočet, Slovensko získa 19,9 miliardy.

EK predstavila nový rozpočet EÚ na roky 2028 – 2034. Slovensko je na 12. mieste s pridelenými 19,9 miliardami eur, z krajín V4 je to najmenej.

Takáč odmieta obvinenia Zdechovského o nedostatočnej kontrole eurofondov na Slovensku

Trixi= Beatrice Pospíšilová

Soňa Gyarfašová

Sto rokov by práve dnes oslávila Trixi, rodáčka z Bratislavy, ktorá bola počas druhej svetovej vojny pravdepodobne najmladšou špiónkou v Európe.

Príbeh Beatrix Pospíšilovej, ktorá sa do odboja zapojila už vo svojich 16 rokoch, je ako vystrihnutý z románu. K odboju sa dostala cez svoju tetu Františku Hrubíškovú, ktorú prezývali biela pani (a ktorá pomáhala dostať sa na Slovensko aj francúzskym partizánom, ktorí sa neskôr zapojili do odboja)

Trixiin otec mal český pôvod, a tak sa po rozdelení Československa dostala najskôr do Protektorátu. Veľmi skoro začala pracovať pre odboj, organizáciu Obrana národa.

Najskôr len pomáhala prenasledovaným židovským obyvateľom, neskôr sa v službách odboja dostala na Barrandov - no a pri filme sa zoznámila aj s nemeckým dôstojníkom Heinzom Klackom, s ktorým sa stretávala a informáciami zásobovala odboj.

Keď sa jej na stopu dostalo gestapo, prišla do Bratislavy a tu cez tetu dostala k práci pre odbojové skupiny Justícia a Flóra, ktoré boli napojené na Londýn.

Už so zmeneným menom sa zamestnala v Apolke a aj odtiaľ začala donášať informácie pre odboj - 16.júna 1944 potom rafinériu, ktorá zásobovala Nemecko, bombardovali spojenecké lietadlá...

No pre odboj pracovala aj ďalej...

Výborný článok o Trixi napísal pred pár rokmi Radovan Krčmárik:

Volali ju Trixi. Príbeh slovenskej špiónky - Portrét - Žurnál - Pravda
<https://share.google/ldqK7JozxpHBj4uJb>

No určite sa oplatí prečítať o Trixi knihu Bombardovanie Apolky od jedného z našich najlepších publicistov a spisovateľov, ktorý roky mapoval príbehy pošliapávaného demokratického odboja Sláva Kalného - práve on ako prvý kedysi zrekonštruoval jej životný príbeh.

Podľa jej receptov varia aj škôlkarom v Kanade. Lečo pani Irenky Píšove ulahodí všetkým milovníkom poctivej kuchyne

Jej nápad deliť sa o recepty aj s verejnosťou vznikol tesne pred Dňom otcov, kedy chcela svojich známym inšpirovať nápaditým receptom na „bábovkou“ z mäsa. Na Facebooku založila profil Irenkine dobrôtky, svoje dielo tam zverejnila a dnes má na stránke 70-tisíc priaznivcov.

„*Fanúšikov mám asi na každom kontinente v rôznych krajinách. Veď Slováci sa nachádzajú na celom svete. Nedávno ma prekvapila a nesmierne potešila Slovenka žijúca v Kanade, ktorá varí detičkám v škôlke podľa mojich receptov. Vraj im naše slovenské jedlá veľmi chutia,*“ pochválila sa pani Irenka.

Moje **Lečo s cuketou**.

1 veľké cibuľa,1-2 zelené papriky,1 cuketa,5 rajčín,1 malý pórik,2-3 vajcia, olej,čierne mleté korenie,soľ.

Očistenú a nakrájanú cibuľu osmažíme na oleji,pridáme očistenú na rezancek cuketu,tiež papriku a trochu opečieme a primiešame nakrájané paradajky a nakoniec na kolieska pórik. Dochutíme soľou,čiernym korením.

V miske rozšľaháme vajíčka a pridáme k zelenine. Necháme vajíčka stuhnúť a podávame s pečivom.

Generál Jan Studlar

Eduard Stehlík

V našich dějinách máme řadu hrdinů, jejichž životy byly mnohdy dramatictější než leckterý román, a přesto upadli do zapomnění. Jedním z nich je i brigádní generál Jan Studlar. Za 1. světové války spoluzakládal čs. legie v Itálii, v době nacistické okupace úzce spolupracoval s podplukovníkem Josefem Mašínem, následně prošel Francií, Velkou Británií i krvavými boji na území Sovětského svazu, severní Afrikou, a nakonec i jugoslávskými partyzánskými oddíly. Mimořádný osud. Kdo však dnes u nás zná jeho jméno?

Jan Studlar se narodil 4. května 1896, tedy právě před 129 lety, v Čichticích u Bavorova a po maturitě na českobudějovické reálce pokračoval ve studiu na české obchodní akademii v Resslově ulici Praze. Po vypuknutí 1. světové války však musel narukovat a v říjnu 1915 byl s c. a k. bosensko-hercegovským polním mysliveckým praporem č. 3 nasazen na italské frontě. Zde byl v červenci 1916 raněn a padl do zajetí. Ihned po vyléčení se zapojil do zajateckého hnutí a stal se jedním z iniciátorů vzniku čs. legií v Itálii. Od dubna 1918 působil u výzvědného oddílu 3. italské armády, odkud v polovině července 1918 přešel k 31. čs. střeleckému pluku, s nímž se zúčastnil krvavých bojů na Doss Alto.

Zpět do vlasti se Jan Studlar vrátil na Štědrý den roku 1918 a krátce poté byl přeložen k 35. čs. střeleckému pluku, s nímž se zúčastnil bojů s Maďary na východním Slovensku. I zde, stejně jako dříve v legiích, proslul neohrožeností a chladnokrevností. V letech 1919-1923 sice působil u pěšího pluku 28 v Praze a později u hraničářského praporu 8 v Šáhách na Slovensku, tedy u pěších útvarů, ale táhlo ho to k dělostřelectvu. Absolvoval proto příslušné kursy a od srpna 1924 do dubna 1935 působil na nejrůznějších velitelských funkcích nejdříve u dělostřeleckého pluku 53 v Lipníku nad Bečvou, a poté od září 1931 u dělostřeleckého pluku 12 v Užhorodu na Podkarpatské Rusi.

Na jaře 1935 zámířil Jan Studlar z východu republiky do Prahy. Od 26. dubna 1935 byl totiž přidělen k Ředitelství opevňovacích prací (ŘOP), které řídilo výstavbu našeho pohraničního opevnění. U něj konal službu nepřetržitě až do okupace. Ihned po příchodu Němců se zapojil do odboje v rámci Obrany národa, a to jako velitel Krajského velitelství ON Praha venkov-západ, a kromě toho úzce spolupracoval se svým blízkým přítelem podplukovníkem Josefem Mašínem. Podílel se na ukrývání zbraní, stejně jako na budování zpravodajské sítě Ústředního vedení Obrany národa. Před hrozícím zatčením gestapem však musel v prosinci 1939 uprchnout za hranice.

Po příjezdu do Francie nastoupil Jan Studlar službu u Čs. vojenské správy v Paříži (právě tehdy začal používat krycí jméno „Jan Husinecký“). Počátkem března 1940 odjel z Paříže do jihofrancouzského Agde, kde nastoupil službu u 1. čs. dělostřeleckého pluku v Portelle. Bojů s Němci se však zúčastnil jako přidělený důstojník 26. francouzské divize. Poté se vrátil zpět k 1. čs. divizi, s níž byl po francouzské kapitulaci evakuován do Velké Británie.

Po vytvoření 1. čs. smíšené brigády ve Velké Británii se Jan Studlar stal v srpnu 1940 zástupcem velitele jejího dělostřeleckého oddílu a tuto funkci zastával až do listopadu 1942. Následně působil jako učitel v kursu pro velitele oddílů v Lowestoftu, poté se stal profesorem

dělostřelectva ve škole v Milton Hallu a od května 1943 působil ve Štábu pro vybudování čs. branné moci (ŠVBM) v Londýně. Kancelářská práce se však naprosto neslučovala s jeho naturelem, a proto usiloval o vyslání na frontu. Toho dosáhl v létě 1943, kdy MNO rozhodlo, že odjede k našim jednotkám v SSSR.

Po příjezdu do Sovětského svazu byl Jan Studlar v listopadu 1943 ustanoven velitelem dělostřelectva 1. čs. samostatné brigády v SSSR, s níž se zúčastnil krvavých bojů o Bílou Cerkev a Žaškov. Přestože se skvěle osvědčil, na východní frontě nezůstal. **V důsledku intrik NKVD a jejích českých spolupracovníků** byl již počátkem dubna 1944 obviněn z údajné protisovětské agitace a spolu s dalšími čtyřmi čs. důstojníky ze SSSR vyhoštěn. Působil poté od července 1944 do konce února 1945 u různých britských dělostřeleckých útvarů v severní Africe a následně se v březnu 1945 stal náčelníkem čs. vojenské mise při partyzánském hlavním štábu „Slovenia“ v Jugoslávii.

Zpět do osvobozené Prahy dorazil Jan Studlar v květnu 1945 a šťastně se zde shledal se svou manželkou Irmou, jež byla za odbojovou činností několik let vězněna nacisty. Od července do září 1945 poté působil ve Vídni jako důstojník tamního oddělení pro styk se spojeneckými armádami a po návratu do Prahy byl ustanoven profesorem taktiky dělostřelectva na Vysoké škole válečné. Na konci listopadu 1947 se stal přednostou vojensko-historického oddělení Vojenského historického ústavu a v této funkci se snažil o co nejobjektivnější zpracování dějin našeho II. odboje, což mu po změně režimu komunisté nezapomněli.

Na počátku roku 1949 byl Jan Studlar přeložen do výslužby, krátce poté zatčen a 23. dubna 1949 odsouzen Státním soudem v Praze k deseti měsícům těžkého žaláře. Zároveň byl degradován na vojína v záloze a byla mu odňata všechna udělená vyznamenání. Když byl po odpykání trestu z vězení propuštěn, na nic již nečekal a společně s manželkou uprchli za hranice. Zpočátku žili v Rakousku a následně ve Spolkové republice Německo, odkud se jim podařilo natrvalo přesídlit do USA. Protloukali se zpočátku, jak se dalo, teprve po několika letech si Jan Studlar našel práci jako civilní geometr.

Životní pouť Jana Studlara se navždy uzavřela 17. července 1969 v New Yorku. Daleko od vlasti, za jejíž svobodu bojoval ve dvou světových válkách.

Po listopadu 1989 byl sice posmrtně rehabilitován a 10. listopadu 1991 mu byla navracena hodnost brigádního generála, avšak do širšího povědomí u nás se nikdy nedostal. Snad to tento krátký příspěvek alespoň trochu změní...

Lovcem i se dvěma muži ve stíhačce navíc

Ernst-Wilhelm Reinert, kolínský rodák, narozený v roce 1919, příslušník slavné stíhací eskadry JG 77 a budoucí eso, se proslavil jako vynikající stíhač, ale také bouřlivák. Již na východní frontě se mu podařilo sestřelit 103 sovětských letounů, dalších 14 zničil na zemi. Sám byl několikrát raněn. Za tyto úspěchy byl 4. listopadu 1942 dekorován Rytířským křížem s Dubovou ratolestí.

Právě na konci roku 1942, když byla jeho stíhací eskadra na přesunu z východní fronty do severní Afriky, kde se schylovalo k porážce německo-italské armády, byl Reinert v bavorském Mnichově dokonce nakrátko uvězněn za to, že řádně po vojensku nepozdravil vyššího důstojníka.

Již krátce po příjezdu do Tuniska, v lednu 1943, si na konto připočítával další a další sestřely. Jenže postup amerických jednotek od západu a britských od východu, znamenal i přes dílčí vítězství, např. v bitvě v Kasserinském průsmyku, jen oddálení neodvratného – tedy porážky sil Osy na „černém“ kontinentě. 6. května 1943, držely německo-italské síly již jen úzký pás tuniského pobřeží. Reinert si sestřelem jednoho Spitfiru připsal již 153. sestřel. O dva dny později se velení Luftwaffe rozhodlo evakuovat letiště Korobus, na kterém sídlila Reinertova II. skupina JG 77.

8. května 1943 měly okamžitě vzlétnout všechny letuschopné stroje, které se měly stáhnout na Sicílii. Tento rozkaz v podstatě znamenal ponechat na místě pozemní personál, protože dopravní letadla již nebyla k dispozici. S tím se stíhači ale odmítli smířit a prakticky všichni tak do úzkých trupů svých Messerschmittů Bf 109 naložili jednoho mechanika. Ernst-Wilhelm Reinert do trupu naložil hlavního mechanika Oberfeldwebela Waltera. Jako „bonus“ mu v kokpitu na klíně seděl ještě poručík Zeno Bäumer od 4. stíhací letky, na kterého již nezbyl žádný "Messer". I se dvěma "pasažéry" navíc, ale Reinert nezaváhal a když během přeletu Středozemního moře pod sebou spatřil formaci Grummanů F4F, Brity označovaných Martlet, vrhl se střemhlav na ně a jednoho poslal do mořských vln. Do konce války bylo Reinertovi, který zemřel v roce 2007, připsáno celkem 174 vzdušných vítězství.

Co se mi dnes honí hlavou?

Kamil Káma Klečka

Vláda, která nacpe do našeho zákonodárství dostatek bruselské ideologie, může cokoli: krást Bitcoin, vraždit svědky Dozimetru, čistit prachy v kampeličce, volební podvody s korespondenční volbou. Vše povoleno pro ty, kteří dobře slouží. Novináři mlčí. Milion chvilek pro demokracii? Mlčí. Neziskovky – mlčí.

K prosazování ideologie je dobré vše. Sprostárný Novotného. Žvásty Zdechovského. Bourání pomníků obětím války. Adorace nácků a jejich pohrobků. Podplacení novináři a koupený veškerý mainstrýmový tisk. Dobré je vše. I lži vlády. Cokoli.

Děti nebo parchanti?

Kamil Káma Klečka

Mám to štěstí, že jsem téměř na konci života...! Bude hodně náročné pro tuto novou generaci se o sebe postarat. Rodiče poskytující servis, tu věčně nebudou .. Děti se dnes nemají nutit k jídlu, spánku, učení, pohybu, domácím pracím, ba ani k respektování autorit. Děti dnes jednoduše mohou vše - dospěli nic. Vyrůstá přece generace osobností, která nepotřebuje to, čím si prošli jejich rodiče ... Děti dnes nemusí nic, doslova.

Třeba my jsme v mládí museli poslouchat – rodiče, prarodiče, učitele, trenéry ... To je asi první věc, kterou dnešní rodiče na svých dětech nevyžadují, aby neměly doživotní mindrák. Jo, já poslouchat musel a mimochodem žádný mindrák z toho nemám. Rodiče měli autoritu a dokud jsem bydlel do dospělosti doma, platila pravidla mých rodičů. Nevychovaných dětiček, co se neumí chovat ani doma, ani kdekoliv na veřejnosti, v hotelu, v restauraci, v dopravních prostředcích atd. vídám stále více. Neposlechnou za žádnou cenu, ani za cenu sebezničení a tomuhle někdo říká „zdravé“ dětské sebevědomí? Děti dnes nemusí ani jíst v pravidelných časech normální jídlo. Vídám maminky, které se lžičkou v ruce pobíhají kolem stolu či kdekoliv jinde a snaží se dostat do svých dětí oběd. Dítě oběd odmítá, načež vyškemrá po chvíli sušenku, čokoládu, zmrzlinu, brambůrky nebo nějaký jiný pamlssek. Pamatuji se jak u nás platilo snídaně - oběd - večeře, nikdo nás do jídla nenutil, ale všichni věděli, že v mezičase nic nebude. Najez se jídla, sladkosti jsou za odměnu nebo si dej ovoce. U televize nic k „zobání“ nebylo a po večeři se už nic nekřupalo. Světe div se, obezita nebyla takovým strašákem jako je dnes a to se u nikoho doma žádné speciality, cizokrajná, odlehčená, bezlepková (i pro ty, kteří takovou dietu nepotřebují), veganská nebo light jídla nepřipravovala ...

Děti dnes zásadně nemusí doma pomáhat. Rodiče dost často připomínají otroky a sloužící. Z práce honem vyzvednout autem děti, honem je odvézt do kroužku, připravit jim tohle a tamto, dovézt domů, uvařit jídlo, uklidit, vysát, vyprat, vyžehlit, dát do skříně ... Slýchám, jak se některým ratolestem protiví i to, že musí dát nádobí do myčky, případně ho z myčky uklidit do skříněk. S odpadky chodí tátové, hadr na podlahu "děti - osobnosti" neznají, není přece od věci pořídit automatický vysavač?! A posekat trávu nebo snad vyplít záhon? Pomocť něco u babičky nebo dojít pěšky pro nákup???? Žijí jako v bavlnce, jediný stres, který je doma může potkat je nefunkční

anténa k TV, výpadek internetového signálu nebo ztráta mobilu ...

No, jsem zvědavý, kdo jim takový servis bude poskytovat až tu rodiče nebudou a jak se o sebe postarají. Nutit děti do učení nebo je vyhnat někam do lesa za pohybem, na rodinnou procházku, v horším případě na stadion či plavečák? Nebo je snad nutit jít večer spát ... nemyslitelné! Já vám nevím, ale je to opravdu správná cesta - nechťit po dětech nic?

Nemusí nic znát, protože vše najdou na internetu. Vždyť některé dnešní děti neumí ani pořádně psát, leckteré nedokáží pořádně ani číst a bez kalkulačky si nespočítají ani nákup... Bez navigace v tabletu nebo mobilu si neumí najít cestu nebo vyhledat odjezd vlaku v jízdním řádu. Bez internetu se vlastně neumí ani bavit, protože internet a sociální sítě jsou pro ně jedinou zábavou, všechno ostatní je nuda ... A takoví jedinci, kteří se vlastně neumí o sebe postarat, nic nevědí, nemají jakékoli sociální návyky a žijí znuděné životy, jsou prý ta lepší příští generace?! Jedinou cestou k normálu je NÁVRAT k výchově, prováděnou našimi PŘEDKY.

Prvním a důsledným krokem musí být pořádně seřezat prdel těm nemyslicím politikům, výchovným poskokům, sociálním pracovníkům a psychologům, co tu současnou nevýchovu k nám odkudsi zavlekli!!!!!!

Dříve Hotel Moskva

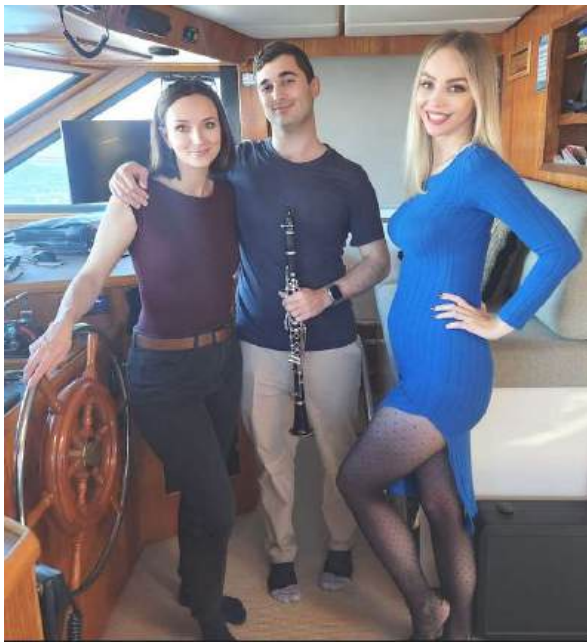
Roman Hejda

Pamatuji když za socialismu jezdili do hotelu Pupp zájezdy ze Sovětského Svazu. Pokojské měli s nima hodně práce. Na záchod chodili srát do rohu pokoje na noviny a pak to házeli z oken. Ruce si umývali v hajzlu a sprchovali se vedle vany. V restauraci vždy snědli pivní tácky, mysleli že to jsou oplatky k pivu, někdy snědli i kytky na stole.

Tenkrat tepláky neměli, na kolonádu chodili v pyžamu, ale zlata v hubě měl každý půl kila. Při příjezdu se vždy jejich politický vedoucí ptal v recepci, v kolik hodin poteče voda. Ale jinak to byli slušní lidi, při odjezdu nám dávali odznaky s Leninem a malované dřevěné lžice.

DRB ZE ZÁKULISÍ.

A konec spekulacím.

Ano, naše režisérka Ivanna Benešova Tang je těhotná. V říjnu očekává příchod prvního potomka.

Prakticky otěhotněla spolu s natáčením prvních

dílů našeho pořadu. Každý díl, který jste viděli (kromě toho školního autobusu v Adelaide, který se předtácel hodně dopředu), pro vás točila v pozhnaném stavu.

Mnoho žen jistě potvrdí, že zrovna první tři měsíce těhotenství bývají těmi nejnáročnějšími. Žena je unavená, je jí špatně, sotva leze....

V případě Ivanny tomu ale tak nebylo a po celou dobu jí bylo vcelku dobře. Jediné natáčení, které jí dalo trochu zabrat, bylo podzemní město Coober Pedy, kde teploty dosahovaly 45 stupňů ve stínu, štáb neměl přístup k vodě (a v jeden moment jim byla v jednom zařízení nabídnuta voda plná písku) a při natáčení venku na štáb sedali mouchy, jedna za druhou. Během minutového vstupu byl kameraman doslova zasypán mouchami. Režisérce mouchy sedaly na obličej a létaly do úst.

Zajímavostí pak je, že spolu s pořadem pro Stream, natáčela Ivanna ve stejnou dobu také velkou reality show pro Australskou televizi. Ta se točila od pondělí do pátku, zatímco seriál o bydlení se točil o víkendech.

V autosalonu.

Dobrý den, přišla jsem se pobavit o tom BMW co máte ve výloze.

Pardon, my tam máme jen Fordy.

No, tak už tam máte i BMW.

Recepiš No.679 česneková polévka se sýrem

Ingredience

200 g cibule
2 lžice oleje
100 g mrkve
2 stroužky česneku
400 g brambor
1,7 l kuřecího vývaru
1 lžička soli
0,5 lžičky pepře
0,5 lžičky provensálských bylinek
100 g chleba
1 lžice másla
100 g taveného smetanového sýra
čerstvá petrželka na ozdobu

Postup přípravy

Příprava zeleniny: Cibuli nakrájejte nadrobno. Na pánvi rozežhřejte olej a restujte cibuli asi 2 minuty dozlatova. Mrkev očistěte, nakrájejte na kostičky a přidejte k cibuli. Přidejte prolisovaný česnek a restujte další 2 minuty.

Vaření polévky: Přidejte na kostičky nakrájené brambory a krátce orestujte. Zalijte kuřecím vývarem, dochuťte solí, pepřem a provensálskými bylinkami. Promíchejte a nechte vařit na mírném ohni 25–30 minut, dokud nejsou brambory měkké.

Příprava krutonů: Mezitím na jiné pánvi rozežhřejte máslo a osmažte na něm na kostičky nakrájený chléb do zlatavé barvy.

Dokončení polévky: Do hotové polévky přidejte tavený smetanový sýr a jemně promíchejte, dokud se nerozpustí. Polévku odstavte z ohně. Podávejte horkou, posypanou čerstvou petrželkou a doplněnou křupavými krutony.

Češi v cizině

Daniel Vávra 10. července 2025

Byli jsme teď na dovolené a s ženou jsme zcela spontánně praktikovali oba jednu takovou smutnou věc. Jakmile jsme viděli někoho v pantoflích, sandálech s fuseklema, handrech alpine pro, s terénním kočárkem, či ledvinkou, nebo naopak v rádoby luxusních tričkách typu BOSS a s trapnejma kerkama typu ostnatý drát a tribal symboly, okamžitě jsme zmlkli. A téměř nikdy jsme se nespletli. Češi.

Čech v cizině jde poznat na 200 m. Homolkovi. Maloměstáci v cyklodresu a sandálech s řízkem v alobalu. I ty kecy jsou pořád skoro stejné. Mámo, koukni, to sou panoramata! Sem bych všechny nahnal! Střední třída z gymplu.Není to o tom, kolik to stojí, ale o tom, CO si KAM a PROČ berete. Jakože si do restaurace vezmete hadry co jiní lidi nosej na zahradu při sekání trávy a k tomu sandále na túry a nepřijde vám divný, že všichni vokolo mají košile a polobotky. Protože je to *pohodlný pičo!*

Nějak nemám chuť být s tímhle životním stylem asociován ani se s takovými lidmi družít. Protože si s nimi prostě nemám co říct. Samozřejmě je jisté, že nikdo by se nechtěl asociovat ani se mnou, „tlustým zakrslým dementem v sukni“, jak jistě mnozí „přední fanoušci“ poznamenají. Naštěstí, mně si s Čechem nikdo neplete. V cizí zemi se snažím mluvit aspoň trochu místním jazykem, který mě baví se učit a anglicky, takže nikdo nepozná, že jsem z Prahy a ostudu naší zemi nemůžu dělat

Povšiml jsem si toho, že my Češi to tak ale máme docela často a nejsem jediný. Je dost možný, že ostatní „normální“ Češi taky když slyší češtinu, začnou dělat, že tam nejsou a tak je nepoznám. Každopádně třeba na veletrzích v cizině si za roky co jsem na ně jezdil nešlo nevšimnout, že třeba Poláci drží spolu. Napříč organizacemi a firmami prostě drží pohromadě, chodí všude spolu, baví se primárně spolu. Češi nikoliv. I naši známí, emigranti za komunismu psali, že se v Kanadě českým komunitám vyhýbají, že jim ty lidi nesednou a radši se snaží zapadnout mezi Kanadany. Extrémně to jde poznat i na letištích. Když člověk letí i jenom do Polska, tak bezpečně pozná Čechy. Vypadají vůči cizincům jako socky, nebo na sobě mají „značky“, tedy šunt s nápisama. Při letu odkudkoliv do Prahy to je do očí bijící. Zajímavý fenomén, který mě vlastně dost mrzí. Chtěl bych při setkání s našincem v cizině cítit radost a hrdost, vyptávat se odkud je, jako to dělají Američani, ale tak nějak když vidím týpka v sandálech a nátělníku z Lidlu, nějak mě to vždycky přejde. A ne. Není to ANI TROCHU o penězích a ceně těch věcí. Je to o vkusu a chování. Já chodím celej život v teniskách a všechny džíny mám z army shopu, protože mají vzadu kapsy na zásobníky. Tak nějak se ale snažím to co mám na sobě přizpůsobovat situaci.Asi jsem špatný flastenec a měl bych někam emigrovat.

GAZA: Soud rozhodl: směr Paříž!

Petr Homola 17. července 2025 NevPes

Dvěma milionům muslimských Arabů z Pásmu Gazy se možná splní sen spatřit pařížskou Eiffelovku

14. července oslavili původní Francouzi státní svátek – pád Bastily. Je pro tento evropský národ příznačné, že oslavuje „osvobození“ v podstatě nechráněné věznice se sedmi vězni, z nichž čtyři byli padělatelé, dva duševně nemocní a jeden uvězněn kvůli incestu, jako začátek Velké francouzské revoluce (1789–1799). A dodáme-li, že dobyvatelé Bastily vůbec nepřišli osvobodit nespravedlivě vězněné, ale pro střelný prach, může nám to pomoci pochopit, proč tento národ

demonstruje v ulicích svých měst od té doby v podstatě permanentně.

Francouzská revoluce přinesla světu zcela nové pojetí do té doby neznámého politického teroru – zlovůle, bezpráví a demagogie. Počet obětí zinscenovaných soudních procesů i takřkajíc lidového vraždění se různí, kvalifikované odhady se pohybují okolo jednoho milionu nevinných. Tehdejší woke občané ve jménu rovnosti a spravedlnosti vyvražďovali celé vesnice, včetně batolat a kněží – zabíjelo se na základě nepodložených obvinění, kvůli majetku, nebo jen tak – bezdůvodně. Důmyslnost v zabíjení byla dobře zdokumentována; obzvláště nechutné bylo vraždění římských katolíků proto, že byli katolíky: ke svázaným ženám přivazovali jejich děti a ty pak házeli z mostů do řek, znásilňovali, rabovali – aby nám, budoucím generacím, ve jménu politických svobod vyjevili čisté zlo.

Zločiny Velké francouzské revoluce rozhodně nejsou středobodem novodobých oslav. Ne kvůli cynickému popírání neskutečných zvěrstev, ale jednoduše proto, že se Francouzům líbí ten konec hrůzostrašného vraždění – kdy komise, které vyšetřovaly komise, jež vyšetřovaly předchozí komise, řekly: a dost, a s vražděním se skončilo. Vrahové svým obětem pak odpustili, ale trvalo ještě předlouhých 65 let, než si Francouzi (občané a bonapartisti v jednom) ujasnili, čeho se vlastně na své zemi dopustili.

Pro podivné chování Francouzů se ale nemusíme nutně vracet do 18. století a počátků století následujícího, ale třeba do doby někdy po roce 1960, kdy explodovalo jejich (ne)přátelství k Velké Británii jako ke spojenci z druhé světové války – aby bylo nahrazeno citlivějším a jemnějším vztahem k Němcům, jejich nedávným okupantům. Němci v průběhu okupace zavraždili ve Francii okolo 250.000 civilistů, většinou členů odboje a jejich rodin, zatímco britští vojáci jejich zemi od Němců osvobodili. Nenávist, natož ta francouzská prostě nemá logiku ...

Ta podivná spravedlnost u Francouzů od Velké francouzské revoluce jaksi přetrvává – mají totiž, na rozdíl od Čechů, celkem rozdílné pohledy na morálku, což graduje i ve vztahu ke Státu Izrael. Francouzský soud (Cour nationale du droit d’asile – CNDA) v pátek 11. července 2025 rozhodl, že muslimští Arabové žijící v Pásmu Gazy mají nárok na plný azylový status ve Francii – nikoli jen na dočasnou (subsidiární) ochranu.

Soud CNDA je správním soudem, který se zabývá žalobami proti rozhodnutím Úřadu pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti (L’Office français de protection des réfugiés et apatrides – OFPRA).

Tento precedens se týkal palestinské matky a jejího syna, kterým byla ve Francii původně poskytnuta pouze dočasná ochrana. Soud však tento výsledek správního řízení zrušil a přiznal jim plné azylové právo s odvoláním na metody Izraelských obranných sil (IDF) v Gaze, které označil za formu „perzekuce na základě národnosti“. Jde tedy podle tohoto soudu o kolektivní pronásledování národa, což zakládá každému, kdo se označí za Palestince, plné právo na azyl.

Podle francouzských předpisů vzniká každému, kdo získá plný azylový status, automaticky obnovitelné právo pobytu na 10 let, možnost přivést si manžela/manželku a děti mladší osmnácti let, přístup k zaměstnání, sociálním dávkám a zdravotní péči – zkrátka rozsah státní podpory shodný s běžným občanem Francie.

Uprchlíky Úřad OFPRA rozhodl vloni v listopadu o této ženě a jejím synovi s tím, že nemají nárok na plný azyl, neboť neprokázali, že jsou pronásledováni – což pro ně znamenalo získání pouze čtyřleté ochrany namísto desetileté, kterou francouzské úřady poskytují těm, kteří jsou ve své zemi pronásledováni a hrozí jim smrt či nespravedlivý trest.

Úřad šetřením zjistil, že sice nejsou pronásledováni, ale konflikt v Pásmu Gazy je natolik intenzivní, že si zaslouží alespoň částečnou ochranu.

Následné rozhodnutí soudu, které z částečné azylové ochrany učinil plnou, je přelomové nejen samotným výrokem o pronásledování Gazanů státem Izrael, ale i svými případnými následky. Znamená to, že více než 2 miliony muslimských Arabů z Pásmu Gazy jsou ve Francii očekáváni. Podle optimistických francouzských komentářů se zdá, že podívat se na Eiffelovku se chystá maximálně 200 až 300 tisíc Gazanů – víc prý ne. Jiné komentáře hovoří o milionu. Chlácholivé úvahy také polemizují o statusu uprchlíka, který Gazané už získali od UNRWA (Agentura OSN pro pomoc a práci palestinským uprchlíkům na Blízkém východě), a tak by na double status ve Francii už neměli mít nárok. Buď jak buď, francouzské soudy jsou natolik aktivistické, že promění nejen zahraniční politiku své země, ale i celkový společenský ráz státu – a to bez jakéhokoliv politického mandátu z voleb.

Podle Ženevské úmluvy z roku 1951, na kterou se soud ve svém rozhodnutí odvolává, je pronásledovaným uprchlíkem ten, kdo trpí na základě rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo na základě politických názorů.

Soud si z této škály nemohl vybrat „státní příslušnost“, neboť muslimští Arabové v Pásmu Gazy jsou lidé bez státní příslušnosti a stát Francie neuznává Palestinskou samosprávu jako stát. Zbyla tak jen „národnost“.

Co se týče „palestinské národnosti“, ta je pochopitelně ještě problematičtější než státní příslušnost, protože muslimští Arabové z Pásmu Gazy nesplňují žádnou z uznávaných definic slova „národ“ (tj. příslušnost ke skupině sjednocené svou kulturní, etnickou nebo jazykovou identitou, společným geografickým nebo politickým původem).

Soudní rozhodnutí je tedy přelomové i proto, že označilo Palestince (muslimské Araby) za národ, čímž samozřejmě de iure ani de facto nejsou, neboť stát Palestina neexistuje a nikdy neexistoval. Jde o lidi různé kultury, jazyka a územního původu a jedině, co mají opravdu společného, je hluboce zakotvený islamismus a antisemitismus – tito lidé oslavovali masakr ze 7. října 2023, kdy Hamás přepadl Izrael, povraždil na 1.200 lidí včetně batolat, a 250 jich unesl a dodnes část vězní. To nejsou nevinné oběti izraelského apartheidu, to jsou spoluviníci pogromu.

Musíme též připomenout, že muslimské Araby z Pásmu Gazy odmítají přijmout všechny muslimské země – a například sousední Egypt vystavěl na své hranici s Gazou neproniknutelnou zeď. Proč se k takovému kroku odhodlává Francie, je ve víru tamních permanentních sociálních nepokojů vskutku nepochopitelné. Francie je připravena vpustit do Schengenu, ubytovat a živit další miliony muslimů, kteří nenávidí Západ.

Umělá Intelligence

Martin Uhlíř Respekt

Nejbližší roky rozhodnou, zda bude člověk pastýřem umělé inteligence, nebo naopak

Jaká nás čeká budoucnost v éře AI?

Umělou inteligenci (AI) už nevyvíjejí lidé, vyvíjí se sama: méně dokonalé systémy, takzvaní agenti, navrhuji a testují své dokonalejší následovníky. Zároveň vědci zjišťují, že jim agenti úmyslně lžou, aby lidé nebyli schopni sledovat, co přesně se v jejich „mozcích“ odehrává. Stroje jsou totiž natolik pokročilé, že žádný smrtelník už jejich fungování nerozumí, a silí podezření, že se přestávají řídit přáními člověka a sledují vlastní skryté cíle. Zní to jako vize, kterou líčí již přes 100 let sci-fi, ale mnoho hlasů radí nebrat tato sílící varování – jež nedávno nabídla například zpráva o možném budoucím vývoji nazvaná AI 2027 – na lehkou váhu.

Máme totiž zřejmě jen několik let na to, abychom zajistili, že se umělá inteligence nevymkne kontrole a její potenciál bude sloužit k rozvoji lidstva. A to v situaci, kde se tohle zužující se časové okno kryje s dobou, kdy ve Spojených státech, hlavní velmoci v oboru, začali o vývoji AI rozhodovat lidé, kteří regulace a kontrolu považují za překážku. Negativní scénáře jsou přitom čím dál jasnější: od toho, že se staneme zbytečnými na pracovním trhu i jeden pro druhého, přes ohrožení demokracie až po vzpouru inteligentních strojů.

Konzultant v oboru umělé inteligence Jan Romportl nabízí metaforu, jak přemýšlet o strojové entitě, která může už brzy vzniknout. Laň na okraji lesa spatří dva muže. Jeden má přes rameno pušku a laň ze zkušenosti ví, že je to myslivec, od něhož jí hrozí nebezpečí. Druhý má oblek a kufřík, vypadá neškodně. Jde ovšem o developera, který se postará o zánik lesa a představuje mnohem větší ohrožení. V myšlenkovém světě laně ale chybějí koncepty jako právní smlouvy, výkupy pozemků a příjezd harvestorů – a v podobné roli se může lidstvo ocitnout vůči pokročilé umělé inteligenci.

(Z)dechovský vyrazil do boje proti „Z“

Kateřina Lhotská 24. května 2025

Europoslanec Tomáš Zdechovský se rozhodl vyřešit další z klíčových problémů, který trápí naši společnost. Tím je propagace ruské vojenské agrese prostřednictvím symbolu „Z“.

Zaslal kvůli tomu dokonce paní Uršule dopis. V něm požaduje zákaz nejenom symbolů sovětských, tedy srpu a kladiva, ale i ruského imperialistického „Z“, přičemž jejich propagaci chce dokonce trestně stíhat. Nutno poznamenat, že jde o nesmírně záslužnou iniciativu pana europoslance, protože přesně to jsou problémy, které naši společnost opravdu zásadně trápí.

Nenechme se přitom ukolébat tím, že případů, kdy u nás někdo ruskou agresí pomocí symbolu „Z“ propagoval, bylo zaznamenáno zatím poměrně málo. Asi nejznámějším byl ten trouba, co si ho nalepil na batoh a pak s ním pobíhal při nějaké demonstraci po Václavském náměstí. Ono je však mezi námi celá řada těch, kteří ji propagují skrytě. A mezi nimi i ti, u kterých by to člověk vážně nečekal.

Tak třeba Česká televize, která svoji podporu ruské agresí maskuje v názvu pořadu „A-Z kvíz“. Možná někdo namítne, že se začal vysílat dávno předtím, než válka na Ukrajině vypukla a „Z“ získalo svůj propagandistický význam. Ale to není žádná omluva. Ba právě naopak. Česká televize totiž měla dost času na to, aby název pořadu změnila. Třeba na „A-Y kvíz“. Že to neudělala, pak jen dokládá její

latentní proruskou orientaci. Ale mezi podporovateli ruské agrese máme jedno mnohem překvapivější jméno. Je jím sám pan premiér Petr Fiala, o kterém vydala před časem ODS knihu pod názvem „Petr Fiala od A do Z“. I tady se nabízí námitka, že kniha vyšla už dávno před ruským útokem na Ukrajinu. Ovšem i v tomto případě měl Petr Fiala dost času na to, aby se veřejnosti za knihu omluvil a vrátila honoráře, které za ní utržil. Tedy pokud je co vracet, protože si lze jen těžko představit, že by si tohle veledílo někdo koupil. Ale člověk nikdy neví a „zájem“ čtenářů může být někdy hodně překvapivý. Ostatně jako „úspěšný“ a „žádaný“ spisovatel se před časem ukázal i Jiří Paroubek.

Jsou však i daleko viditelnější symboly „Z“. A to doslova. Třeba takový AZ Tower v Brně, který má na očích takřka každý obyvatel i návštěvník města. Tady podle mne nezbyvá než tu špatnou polovinu domu zbourat. Beztoho musí být věčně prázdná, protože by do ní nikdo ani nepáchnul. A pokud ano, tak tu bude stejně jenom nějaký dezolát a toho nebude žádná škoda.

Nezapomínejme však také na občany zlínského kraje, kteří svoji podporu ruské agresí demonstrují dokonce na registračních značkách svých vozidel. A že prý s tím nemohou nic dělat, protože jim byla přidělena? Jenom výmluva. Dnes už přeci existují značky na přání, takže už se toho proruského „Z“ mohli všichni dávno zbavit. Není to sice zadarmo, ale ten jasná signál, kterým by tím vyslali, za nějakou tu korunu stojí. Naše tajné služby by se tak měly podívat na zoubek všem, kteří to neudělali a zvláštní pozornost věnovat těm, kteří takovou závadnou registrační značku získali až po roce 2022. Především u nich totiž existuje důvodné podezření, že to udělali proto, aby tím demonstrovali svoji proruskou orientaci.

Odstranění „Z“ z veřejného prostoru je však pouze polovičatým řešením a málo ráznou odpovědí Moskvě na její hybridní útoky. Je třeba jej odstranit i z naší abecedy a ve slovech ho pak buď úplně vynechávat nebo nahrazovat měkčí variantou „Ž“. Přičemž sám Tomáš Zdechovský by měl jít příkladem, protože i ten ruskou agresí svým monogramem TZ skrytě propaguje.

A může si vybrat, jestli bude Dechovský nebo Ždechovský...

Když věda balamutí, není už vědou

Daniela Kovářová 19. června 2025

„*Vědci zjistili, že ...*“ slýcháváme ze všech stran zaklínadlo, které nás má ubezpečit, že co bude následovat, je svatou pravdou, o níž se nesmí diskutovat. Tímto způsobem nás už mnoho desítek let různí zelení fanatici přesvědčují, že tu brzy nastane přelidnění, jindy budou Benátky pod vodou, onde číhá za rohem hladomor, tamhle dojde ropa, a ještě jinde že naše planeta shoří.

Věda se stává prostitutkou. Vědci, pracoviště a ústavy jsou placeny z veřejných či poloveřejných zdrojů podle toho, jak slouží správnému „vědeckému světovému názoru.“ A aktivisté v médiích činí totéž. A ostatní se přidávají, protože když to říkají „všichni“, nebudou do toho pochybovači raději rýpat.

Titíž lidé, kteří zneužívají vědu tak, až jsme jí přestali věřit, tvrdí, že se ony „vědecké závěry“ nesmějí zpochybňovat, že se o těch „jejich pravdách“ nesmí diskutovat a že se dokonce ani nesmějí pokládat otázky. Ale pak už nejde ani tak o vědu, jako o sektářské náboženství. A kdo trochu myslí, kdo se ptá, ba dokonce kdo naprosto vědecky každou „pravdu“ zpochybňuje, toho pomažou kolomazi jako popírače a utopí jako nevěřícího.

Jenomže realita usvědčuje z omylnosti je, ty zneužitě vědce a hlasatele bludů, protože žádné

katastrofy se nekonají, Země neshořela, ropa nedošla a povodní, tornád a záplav je stále stejně jako v minulosti. Jsou na to tvrdá data.

Právě o tom vypráví krásná kniha (s nepřesným českým překladem). Napsal ji americký teoretický fyzik a bývalý ředitel Centra pro městskou vědu a pokrok na Newyorské univerzitě, profesor Steven E. Koonin a česky se jmenuje **Nejistá věda – co věda o klimatu říká, co neříká a proč na tom záleží**. Vyšla loni v nakladatelství Books & Pipes.

Autorovi nejde ani tak o vědu nejistou, jako spíš o vědu zneužitou a nechávající se zneužívat. Prostituat. Na mnoha stránkách, v odkazech, výzkumech, grafech a podrobnostech ukazuje, že se skutečnými fakty pracující věda neříká, co si myslíte, že říká. Připodobňuje dnešní práci s „vědou“ k hře na tichou poštu, protože veřejnosti se nesdělují celá pravda, ale jen její kousíčky. Ale kousíčky vědy nejsou totéž jako její závěry. Je to podobné, jako když jste svědek u soudu. Taky nelze říkat jen kousek pravdy. U soudu máte vypovídat pravdu celou. Říkat kousek pravdy a zbytek zamlčet je někdy skoro totéž jako říkat nepravdu. U soudu a v jiných vědách tomu všichni rozumíme. Ale jde-li o klima, tyto obecné zásady jaksi neplatí. Údajně totiž trocha nepravdy nevadí, pomůže-li to nejmenované „planetě“.

S klimatem se to má ještě trochu jinak než s jinými skutečnými vědami, jejichž pokusy lze v kontrolovaných podmínkách opakovat. Klima i počasí jsou obrovské otevřené systémy s obrovskými proměnnými, na které nemáme vliv. A mnohem víc toho o nich a jejich procesech nevíme, než víme. Za současného stavu omezeného vědeckého poznání nelze přičítat žádný jednotlivý jev (jako třeba tajfun, cyklon, hurikán nebo záplavy) změně klimatu způsobené lidmi. Nelíbí se vám to? Nevěříte tomu? Pak vás už mají.

Bohužel mezi námi existují lidé, kteří klimatický kult chápou jako své poslání (vysvětluje autor, co vidíme kolem sebe). Takoví lidé věří, že otázky podnebí jsou jejich posláním. A tak jsou přesvědčeni, že musejí svět před zničením lidmi zachránit. V takovém případě považují za správné, ba dokonce za povinné bít na poplach, zveličovat, vymýšlet si. Dokonce bojují za věci, o nichž vůbec nevíme, zda jsou jakkoli efektivní. ***Prostě je podle nich třeba něco dělat, i kdyby to nevedlo vůbec k ničemu.***

Možná je ale načase si přiznat, že vědecké poznání je omezené, a v otázkách klimatu je mnohem omezenější než v jiných oblastech. Tady vytrubovaná zásada předběžné opatrnosti snad neplatí? A přitom se přijímají rozhodnutí s ohromnými důsledky, která přitom nemají oporu realitě. Prostě nevíme, proč se co děje, ani co k tomu přispívá. Změníme-li na naší straně jeden parametr, ani trochu není jisté, že něčemu pomůžeme. Pro veřejnost i pro politiky je to zajisté stresující, že nevíme spoustu věcí, které jsou pro rozhodování důležité. Ale budeme-li jim lhát do očí a tvrdit, že víme, jak a proč dělá klima to, co dělá, pak jejich věda ztratí svou důvěryhodnost naprosto.

Vědci prostě nejsou věstci. A neexistuje křišťálová koule, která by nám řekla, jak chránit nejmenovanou planetu. O tom a o spoustě dalších věcí se můžete dočíst v této zajímavé knize. Máte to tam i s důkazy.

Ovšem je-li v ní alespoň zrnko pravdy, pak si musíme položit otázku, zda stojí všechny ty zelené výdaje a emisní povolenky vůbec zato. Plus drastické zásahy do našich svobod a do naší prosperity a bezpečnosti.

A já jsem přesvědčena, že nestojí. Že jsou to v lepším případě vyhozené peníze. V horším případě obrovský korupční tunel s neodvratnými tragickými civilizačními dopady.

Komise vylosovala, ze kterých krajů budou Češi v zahraničí vybírat poslance

CTK. 2025

V říjnových volbách do Poslanecké sněmovny budou Češi žijící v Americe vybírat z kandidátek pro Středočeský kraj. Moravskoslezský bude určen pro české voliče ze zemí v pásu od Velké Británie a Nizozemska přes Francii po Španělsko a Portugalsko a Jihomoravský pro zbylé státy kontinentu včetně Ruska a Turecka. **Hlasy z ostatních světadílů, tedy z Austrálie, Afriky a Asie, budou směřovat kandidátům z Prahy.**

Doposud si Češi v zahraničí mohli vybírat členy dolní parlamentní komory jen na zastupitelských úřadech, a to pouze z adeptů v jednom regionu, který komise vylosovala.

Kvůli korespondenční volbě parlament stanovil, že čeští voliči si budou vybírat zákonodárce z kandidátů v Praze, Středočeském, Jihomoravském a Moravskoslezském kraji. Podobně byly české komunity ve světě rozděleny geograficky na čtyři díly. Středeční losování bylo po změnách v zákoně první.

„Vyplývá to ze schválené novely zákona o volbách do Poslanecké sněmovny. Očekávalo se, že v souvislosti se zavedením korespondenčního hlasování naroste počet voličů, kteří ze zahraničí odhlasují. Proto bylo upuštěno od dosavadní praxe vybírání jednoho volebního kraje pro celý svět, ale svět byl v příloze zákona rozdělen na čtyři zóny,“ vysvětlil ředitel odboru voleb ministerstva vnitra Tomáš Jírovec, který doplnil, že jednotlivým zónám následně byly přiřazeny volební kraje ze čtyř největších.

Zóny se podle Jirovce rozdělovaly tak, aby v nich byl zhruba podobný počet odhadovaných voličů „Aby byla zachována rovnost volebního práva,“ upřesnil s tím, že dalším cílem bylo, aby zóny odpovídaly geograficky. „Určuje se to vždy podle správního obvodu zastupitelského úřadu. Pokud je volič zapsán ve zvláštním seznamu na zastupitelském úřadu v Paříži, ale je ve Francouzské Guyaně, to znamená v Americe, tak jeho volební právo obhospodařuje zastupitelský úřad v Paříži,“ upozornil Jírovec.

Nutností je zapsat se do voličského seznamu

Korespondenční formu hlasování budou moci využít čeští občané, kteří v cizině žijí nebo dlouhodobě pobývají kvůli studiu či práci, pokud budou zapsáni podle místa bydliště u příslušného zastupitelského úřadu do voličského seznamu nejpozději 40 dnů před začátkem voleb. Letos tato lhůta skončí v neděli 24. srpna.

Zapsat se občané musejí nejen kvůli korespondenční volbě, ale i kvůli už dříve fungující prezenční volbě na zastupitelském úřadě. Zápis do zvláštního seznamu voličů je stále povahy, tedy voliči nemusí žádat o zápis do tohoto seznamu pro každé volby, řekl mluvčí ministerstva zahraničí Daniel Drake. Nejvyšší počty občanů zapsaných ve zvláštním seznamu voličů eviduje aktuálně resort na zastupitelských úřadech v Londýně a Bruselu. Konkrétnější data zatím diplomacie nechce zveřejňovat.

Do 29. srpna si pak lidé budou muset zažádat o písemnosti ke korespondenční volbě. Podrobnější informace najdou na webu ministerstva zahraničí nebo stránkách resortu vnitra. Kandidátní listiny, které dosud nejsou uzavřeny, si budou moci vytisknout na konci srpna, od středy nicméně vědí, ze kterého regionu budou své zástupce do dolní komory vybírat.

Podle Jirovce zavedení korespondenční volby přineslo resortům vnitra i zahraničních věcí více práce. „Pro samotnou zvláštní okrskovou komisi to bude znamenat, že před samotným otevřením hlasovací schránky, kterou má ve volební místnosti, bude muset nejprve zprocesovat hlasy došlé korespondenčně,“ sdělil s tím, že komise ve volební místnosti otevře pouze doručovací obálky. Ty úřední otvírat nebude. „Vhodí je do volební schránky k těm fyzicky odevzdaným na místě a teprve potom otevře hlasovací

schránku, takže tajnost hlasování je v tomto ohledu zachována,“ vysvětlil.

Češi mohli dosud hlasovat v cizině jen na zhruba stovce zastupitelských úřadů, zatímco v tuzemsku je více než čtrnáct tisíc volebních místností. Při posledních sněmovních volbách mohlo v zahraničí vybírat poslance asi 18 800 Čechů, hlas odevzdalo zhruba 13 200 z nich včetně těch, kdo hlasovali s voličským průkazem. V loňských prezidentských volbách mohlo v cizině hlasovat na 28 700 Čechů, využilo toho 23 tisíc. Podle odhadů ministerstva zahraničí žije v cizině zhruba 400 až 600 tisíc českých občanů.

Korespondenční volba může pomoci Motoristům či hnutí ANO, míní politolog

„Doted’ se ze zahraničí volilo fyzicky na ambasádách a konzulátech. Ty se nacházejí ve velkých městech. Korespondenční volba paradoxně může pomoci stranám typu Motoristé a ANO, protože umožní snadnější volbu těm, kdo by hlasovali pro současnou opozici,“ poznamenal politolog Petr Just v Událostech, komentářích.

Předseda Motoristů Petr Macinka by korespondenční volbu nepodpořil. „Má řadu negativních aspektů, které my vnímáme. Úplně jí nefandíme, ale respektujeme ji,“ dodal Macinka. Pro předsedu poslaneckého klubu Pirátů Jakuba Michálka je důležitější, že „ti, kdo budou chtít volit ze zahraničí, už dneska můžou vyplnit formulář – je to v podstatě na dvě kliknutí“, řekl. „Desítkám, možná i stovkám tisíc lidí navíc jsme umožnili jednoduše uplatnit volební právo.“

Termíny

Červenec 23 (72 dnů před hlasováním)

Krajské úřady do tohoto termínu zřídí zvláštní účet u České národní banky (ČNB), na který kandidující subjekt musí složit příspěvek na volební náklady 19 tisíc korun. Příspěvek se skládá ve všech krajích, v nichž subjekt podává kandidátku.

Červenec 29 (66 dnů)

Konec lhůty pro podávání kandidátních listin.

Srpen 4 (60 dnů)

Konec lhůty pro přezkum kandidátních listin a doplňování kandidátů

Konec lhůty, ve které je možno doplňovat na kandidátní listinu další kandidáty, případně měnit jejich pořadí.

Srpen 6 (58 dnů) - Nejpozději do této doby krajský úřad vyzve k odstranění závad na kandidátkách.

Srpen 14 (50 dnů) - Konec lhůty pro odstranění závad na kandidátních listinách.

Srpen 15 (49 dnů) - Lhůta pro registraci nebo vyřazení kandidátní listiny.

Srpen 19 (45 dnů) - Losování čísel pro kandidující strany, hnutí a koalice.

Srpen 24 (40 dnů) - Uzavření voličských seznamů v zahraničí.

Srpen 29 (35 dnů) - Konec lhůty pro žádost o korespondenční hlasování.

Září 3 (30 dnů) - Zastupitelské úřady uzavrou zvláštní seznamy voličů a odešlou je ministerstvu zahraničních věcí.

Září 8 (25 dnů) - Termín, do kdy velvyslanectví nebo generální konzulát rozešlou zájemcům o korespondenční volbu potřebné dokumenty. Hlasovací lístek si volič vytiskne sám z internetových stránek ministerstva vnitra.

Září 13 (20 dnů) - Registrace kandidátních listin na základě rozhodnutí soudu.

Září 17 (16 dnů) - Začíná vysílání volebních spotů v České televizi a Českém rozhlasu

Starostové mohou od této doby vyhradit plochy pro vylepení volebních plakátů.

Září 18 (15 dnů) - Termín, do kterého musí starosta zveřejnit oznámení o době a místě konání voleb v obci. Obecní nebo zastupitelský úřad začne předávat voličské průkazy voličům, kteří nemohou volit ve

svém volebním okrsku. Volič může o průkaz požádat i písemně s ověřeným podpisem.

Září 26 (sedm dnů) - Do tohoto termínu musejí správy příslušného ústavu, objektu nebo zařízení oznámit obecnímu úřadu voliče vedené na zvláštních seznamech (například vojáky, pacienty v nemocnicích, lidi v ústavech sociální péče a vězně).

Září 30 (3 dnů) - Začíná zákaz zveřejňování předvolebních průzkumů

Termín pro dodání hlasovacích lístků voličům.

Října 1 (48 hodin) - Do 14 hodin se kandidát může vzdát písemně kandidatury nebo jej zmocněnec může odvolat. Krajské úřady musejí zajistit zveřejnění těchto skutečností ve volebních místnostech. Ve volebních místnostech v zahraničí to zajistí prostřednictvím ministerstva zahraničí. Do 16 hodin lze osobně požádat o vydání voličského průkazu. Pak dojde k uzavření stálého seznamu voličů.

Října 2

V 19 hodin začne hlasování na zastupitelských úřadech v zahraničí, nejprve na americkém kontinentu.

Října 3

První den voleb. Hlasování začíná ve 14:00 a končí ve 22:00. Ve dnech voleb je zakázána volební agitace ve volební místnosti a okolí.

Října 4

Druhý den voleb. Hlasování začíná v 08:00 a končí ve 14:00. Do ukončení hlasování musejí být na příslušné zastupitelské úřady doručeny také hlasy voličů využívajících korespondenční volbu.

Sudruh Prezident načrtl červenou čáru

Aston

V podcastu Hospodářských novin nazvaném Bruselský diktát prezident Petr Pavel víc než jasně naznačil, že se přes něho do vlády nedostanou strany programově namířené proti našemu členství v EU a NATO. Je to silné stanovisko a právem budí pozornost. Tance Miloše Zemana kolem jmenování a nejmenování určitých osob jsou v živé paměti a problémy s jednotlivci měli i Václav Havel a Václav Klaus. Jsou tu ale velké rozdíly, zvláště při srovnání se Zemanem.

Zemanovy výhrady byly nečitelné. Šlo spíš o hru na rozmarného monarchu než o politiku. Umanutý egoista si občas na někoho zasedl s úmyslem ho zdeptat, aby utvrdil své ego v pocitu kosmické střednosti. Petr Pavel nezmínil žádnou politickou stranu, natož pak nějaké jméno. Načrtl to, čemu se říkává „červená čára“. K tomu dodejme, že červené čáry jsou tu proto, aby se překračovaly a byl důvod k rozčilení, ale to jen tak mimochodem. Na rozčilování budeme mít ještě času dost.

V jistém smyslu je to i vzkaz voličům: rozmyslete si, komu chcete lístek hodit. Mohli bychom to klasifikovat i jako ovlivňování voleb. Potrefené husy to jistě neopomenout dělat. Jde o pestrou směsici kejklířů, kteří by se chtěli přilepit k – pravděpodobně – vítěznému hnutí ANO. Babiše samotného se Pavlův vzkaz samozřejmě přímo netýká, protože on sám s členstvím Česka v EU a NATO problémy nemá. Nepřímo ale ano, protože bude – pravděpodobně – sestavovat příští vládu a mohl by tak narazit na zeď postavenou jeho vítězným soupeřem v prezidentské volbě.

I vy půjdete volit politiky v zemi, kde nebydlíte, a v nejlepším se tam akorát pojedete podívat na dovolenou na pár týdnů?

Copak vás k tomu přimělo?

Napište nám na
nesemvamnoviny@gmail.com

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 11 hod. a české mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každou štvrtú nedelu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024, — 16.2.,16.3.2025
Rezervace zapotřebí,
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in
Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
každý piatok od 18.00 do 19.00 hod, informácie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahorradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedelu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 28. července Léta Páně 2025

Před měsícem jsme si připomínali 80. výročí Pražského povstání. Mezi jeho výjimečné postavy patřili kapitán Jaromír Nechanský, velitel paravýsadku PLATINUM-PEWTER z Velké Británie a Věslav Wahl, velitel Zpravodajské brigády – vojensky organizované skautské odbojové organizace. Právě dnes v ranních hodinách uplynulo pětasedmdesát let od chvíle, kdy se tragicky naplnil jejich osud a oba byli oběšeni českými komunisty, jejichž jména nesmíme dodnes vědět, v pankrácké věznici. Čest jejich památce!

CzechoSlovak Country Klub

Obědy od 12-16 hodin v neděli 3 a snad i 24 srpna.

Od září pak snad otevřeno každý týden.
Sledujte Noviny

Na okraj k východním soudruhům

- Stalinova dcera - žila a zemřela ve Spojených státech po celá desetiletí.

- Chruščovův syn je občanem USA.

- Kde jsou Putinovy dcery? V Rusku nejsou vidět.

- Náměstek Pechtin. Se synem v USA.

- S ministryní dopravy Moskevské oblasti - Kacyvou. Se synem v USA.

- Děti poslance Železnáka - žijí ve Švýcarsku.

- Děti Astachova. Jedno ve Francii, druhé v Anglii.

- Děti a vnuci „hlavního vlastence Ruska“ šéfa ruských železnic Vladimira Jakunina žijí mimo zemi - v Anglii a ve Švýcarsku.

- Dcera ministra zahraničních věcí Sergeje Lavrova, Kateřina, žije a studuje ve Spojených státech.

- Syn místopředsedy Státní dumy A. Žukova dlouhodobě žije a studuje v Londýně.

- Dcera místopředsedy Státní dumy. Sergej Andenko studuje a žije v Německu.

- Nejstarší syn místopředsedy vlády Dmitrije Kozaka - Alexej žije v zahraničí a podniká ve stavebnictví.

- Mladší bratr Alexeje Kozaka - Alexandr - pracuje ve společnosti Credit Suisse.

- Nejstarší syn náměstka Remežkova, Stěpan, nedávno ukončil studium na Valley Forge Military College v Pensylvánii (rok studia stojí 1 milion 295 761 rublů.). Jeho nejmladší dcera žije ve Vídni, kde se věnuje gymnastice. Máša Remežková reprezentovala rakouský národní tým (!!!) na dětských závodech v Lublani.

- Dcera náměstka V. Fetisova - Anastasie, vyrůstala a studovala ve Spojených státech. Našla se nikdy nenaučila psát a číst v ruštině.

- Dcera Světlany Nestěrovové, stát. poslankyně. myšlenky z frakce „Jednotné Rusko“ - žije v Anglii.

- Hlavním bojovníkem za „tradiční pravoslavné hodnoty“ je syn E. Mizuly Nikolaj, který studoval v Oxfordu, získal diplom a přestěhoval se natrvalo do tolerantní Belgie, kde jsou povoleny sňatky osob stejného pohlaví.

- Dcera poslance Voroncova Anna žije v Itálii. Tam se přestěhovala z Německa.

- Ruska Jelena Rachovová, známá tím, že obyvatele Leningradu, kteří žili v bloádě méně než 120 dní, nazvala „neblokovanými“, její dcera žije ve Spojených státech.

- Dcera bývalého předsedy GR, jednoho ze zakladatelů strany „Jednotné Rusko“ a nyní člena Sovětského svazu Borise Grizlova Evženie žije v Tallinnu. A dokonce nedávno získala estonské občanství.

- Syn bývalého ministra školství Andreje Fursenka žije trvale ve Spojených státech.

- Syn V. Nikonova (Molotovův vnuk), prezident nadace Politika, má americké občanství.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Lenka Muchová	- \$5.00
Jaroslav Valenta	\$25.00

Kriminalista v penzi při psaní knihy vyřešil pomníček vraždy prostitutky.

Vrazi si za ním chodí popovídat

Jakub Štěpánek, Pavel Orholz Novinky

Pomníčky, tedy nevyřešené vraždy, nedávají kriminalistům spát ani po odchodu ze služby. Svě o tom ví bývalý šéf jihočeské mordparty Václav Hýsek. Společně s publicistou Pavlem Pechouškem se pustili do knihy o skutečných případech vražd a dokázali vyřešit případ z roku 2007, kdy v Lipně v Černé v Pošumaví plavalo tělo zavražděné prostitutky Gabriely Supekové, které se přezdívalo „Čert“.

Jak se podaří během psaní knihy odhalit pachatele vraždy?

Začínali jsme s Pavlem tím, že jsme vybírali případy. V knize jsou tři. Začali jsme psát o případu zavražděné prostitutky, která byla neobjasněná. Pavel přišel na nápad, že bychom se mohli spojit s hlavní svědkyní Nikolou. V době, kdy to navrhoval, tak byla v ženské věznici ve Světlé nad Sázavou. Já tomu moc šancí nedával. Napsali jsme krátký dopis a odpověď byla, že pokud to odsouhlasí její právní zástupce, tak je ochotná nám poskytnout rozhovor a popsat, jak to bylo.

Ona už před soudem popsala pachatele, nakonec to ale nedopadlo jeho odsouzením...

Ona byla u toho, když se Báno zbavoval těla. Popsala pachatele, vyličila, jak to všechno bylo. My jsme se s tím spokojili, Báno tam byl jenom jeden, i když měl syna, kterému se říkalo Báníno. No a Nikola přišla k soudu, a když se paní předsedkyně zeptala, jestli je to ten člověk, kterého popisovala, tak Nikola řekla, že to není on. Podle popisu všechno sedělo, ale ona tvrdila, že to není on. Tím pádem to spadlo a Báno odešel jako nepotrestaný.

Jak na vás Nikola působila?

Byla to vstřícná holka, ale měla výkyvy. Řekla jen to, co chtěla, nikdy nic navíc. My jsme ji při psaní knihy kontaktovali písemně, začala odpovídat, ale pak přišla odmlka. Já jsem byl v kontaktu s jejím obhájcem, který jí vysvětlil, že už je mimo zákon, že k tomu může klidně vypovídat, že vražda je promlčená. Ředitelka věznice nás k ní nepustila, abychom se s ní sešli osobně, i když byla ochotná nám dát i další informace o silniční prostituci. Takhle nám písemně vyličila, proč to všechno udělala, rukopisy jsou součástí knihy.

Sledujete i další nevyřešené případy? Neláká vás v penzi vyšetřit i další neobjasněné věci?

Byl jsem u policie na den přesně 44 let. Přechod do důchodu byl opravdu krutější, nemohl jsem si zvyknout. Pak jsem si našel nějaký koníčky. Sice sleduju, co se děje v kraji, kde je jakýj mrd, ale to mám všechno ze sdělovacích prostředků, případně od kamarádů, kteří mi k tomu něco můžou říct.

Přišla už žádost o pomoc s nějakým případem?

To se neděje. Já jsem svoji práci předal parťákovi, což je velmi schopnej kluk. Oni si tam poradí i bez důchodců.

Vraťme se ještě ke knize. V ní se věnujete i případu doživotně odsouzeného trojnásobného vraha Hejny, jenž si nedávno požádal o podmínečné propuštění. Může se takový člověk polepšit a zasloužit si podle vás podmínečné propuštění?

Tohle já posoudit moc nemůžu. Můžu jenom říct, že to byl inteligentní kluk, kterej si plně uvědomoval, co dělá. Brutálně vraždil pro peníze

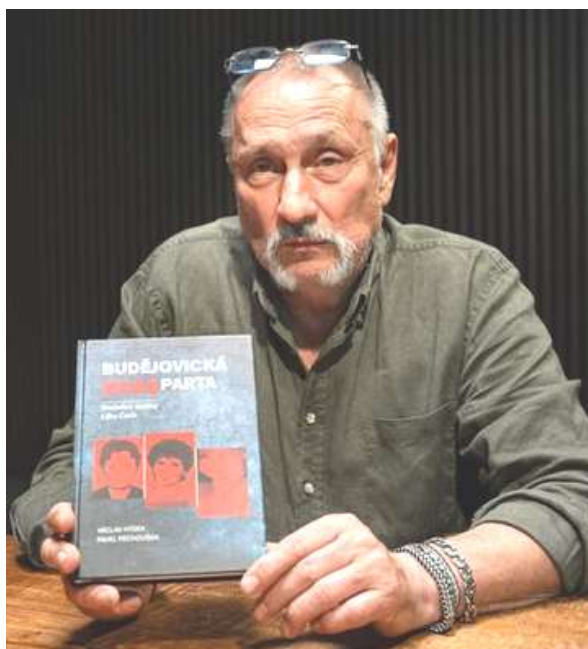
a ne pro velký peníze. Já jsem měl možnost ho poznat. V prvotním výsledku nám popsal, co všechno udělal, jak to bylo, ale řekl, že to je naposled, co bude vypovídat. Od té doby neřekl ani slovo. Myslím si, že za ty tři vraždy by tam měl ještě chvílku zůstat.

Někteří vrazi mohou mít pocit, že jste to právě vy, kdo je za mříže dostal. Měl jste někdy pocit hraničící s obavou, že by se někdo mohl chtít pomstít?

Neměl. Jak se vždycky mluví o hodným a zlým policajtoví, tak já jsem byl vždycky sice ten horší, ale zase jsem měl to štěstí, že se mi hodně pachatelů přiznalo. Stalo se mi několikrát, že jsem se potkal s lidma, kteří dostali vyšší tresty. Nikdy jsem neměl problém, že by mi vyhrožovali. Jednou takhle sedím na rybách, najednou telefon. Volal mi člověk odsouzený na 16 let, tak jsem si myslel, že zdrhnul. Oni ho ale propustili a chtěl se se mnou setkat a popovídat si. Dalších pár let jsme se třeba dvakrát do roka viděli. Žádná zášť z jeho strany tam nebyla.

O čem si chce takový člověk povídat?

Zmínil se o tom, jak to chodilo v kriminále, vyprávěl, jak od něj tehdy odešla manželka, jak se vrátila a má zase rodinu, práci. Vyprávěl, kam se přestěhoval, co dělá, prostě osobní věci. Na druhou stranu tu vraždu nikdy nepřiznal. Ale nemá smysl na něj tlačit. Když to bude chtít říct, tak to řekne. Ale nezačal s tím, tak jsem nezačal ani já.

Major Hýsek byl u policie 44 let. ***Budějovická mordparta***, kterou napsal s Pavlem Pechouškem, je jeho literární prvotinou.

Američan, Čech a Rus se dostanou do kšeftů s drogami někde v Asii a mají jít na popravu. První jde Američan a může si vybrat, jestli chce provaz, kulku, nebo elektrické křeslo. On sáhne po tradici své země a chce elektrické křeslo. Posadí ho na něj, přivážou, cvak, a ono nic. Protože mají děravé zákony, musí ho pustit, když ho jednou popravili. Když vyjde na chodbu, zašeptá Čechovi, který je na radě, že nejde proud. Čech, když mu dávají vybrat, zapřemýšlí a dojde mu, že má chtít křeslo. Posadí ho, zase nic a tak ho musí pustit. V Čechovi, když vychází, zvítězí slovanské bratrství a Rusovi také pošeptá, že nejde proud. Rus vejde dovnitř, a když se ho ptají, co si vybere, odpoví: „No když nejde proud, tak mě třeba zastřelte.“

Kdo je vlastně Čech?

Ross Hedvicek:

V diskusi pod mým posledním článkem položil Vítězslav Haramule tuhle v titulku uvedenou rétorickou otázku. A já ji tedy zvedám, v souladu se svou celoživotní zálibou pozorovat, analyzovat, profilovat a pak vytvářet definice a nebo vysvětlovat.

Kdo je tedy vlastně Čech? Jakými faktory je to určeno? K nejlogičtější definici musíte ignorovat jakékoliv české zákony, ať už staré komunistické nebo současné nekomunistické (= kontinuita současného právního řádu ČR se starým komunistickým), z jednoduchého důvodu, že nejsou civilizované. Na věci je třeba se dívat civilizované - a to jak Česko, tak i její obyvatelé pořád nedokážou.

Prvním, výchozím a obvykle nejjednodušším faktorem určení češství je obvykle MISTO NAROZENÍ. Tento první faktor je potvrditelný a nebo naopak vyvratitelný silnějším druhým faktorem, kterým je OBCANSTVÍ. Jako třetí faktor, legálně neplatný, ale platný tak nějak sociologický lidský je PSYCHE a NAZOR NA SVET onoho člověka.

Faktor známý (a to není náhoda) hlavně v totalitních režimech (Česko, Rusko, Čína) je NARODNOST a já prosím takové svinstvo jako je "národnost" úplně ignoruji. Rád vysvětlím proč a klidně i na příkladech.

Například já - oblíbený terč českých nacionalistů :-). Narodil jsem se v CSR, z velmi pomíchaného stromu života, který jsem popsal ve svých článcích o svém genetickém původu a mezi mými předky nebyl žádný geneticky Čech. Přesto jsem se (původně) stal Čechem. Možná neoprávněně, ale taková tehdy byla doba. Později, po získání kanadského občanství mi byla úředně přidělena "národnost kanadská" - já vím, že se divíte, já se taky divil, ale mám to na papíře a v jednom starém kanadském pase. Ještě později, po získání občanství USA, mi byla ona "kanadská národnost" inkorporovaná do mého prvního amerického pasu. V novějších pásech už potom zanikla. A přitom já sám jsem se považoval (faktor 3 - psýché a názor na svět) výhradně za Američana už od svých 12 let a nezajímalo mne, zda to někoho nezajímá. Svě původní české občanství jsem přitom "ztratil" ještě před nabytím kanadského občanství a pak jsem ho ztratil ještě jednou tuplované nabytím občanství amerického, prostřednictvím jakéhosi obskurního zákona ještě z dob T.G. Masaryka.

Tazateli Haramulemu bylo české občanství prý odebráno soudním příkazem z Česka. Imaginaritu právnosti českých zákonů a jejich příkazu úplně pomíjím - to bych se musel rozčítit.

Malá odbočka: "Národnost" je faktor necivilizovaný a velmi urážlivý, asi jako ptát se někoho na telefonu, jestli náhodou není černoch. A není možno v tomto směru vinit jen Čechy. Určitého mistrovství v tomto směru dosáhly i soudružky úřednice z CEIC (Canada Employment and Immigration Centre), které už léta velmi necivilizované a urážlivé používají "národnosti" k diskriminaci všech nových immigrantů, s výjimkou těch, co přišli z Haiti, jako ony samy. Zda se být pravidlem a přímou úměrou, že čím primitivnější je ona společnost, tím větší důraz je kladen na "národnost" - k zajištění četných důkazů otevřete prosím český denní tisk. Důraz na "národnost" je v podstatě stejným kriminálním zločinem jako "ethnic cleansing".

Poslední jistota

Ve vztahu vyžadovala absolutní oddanost a Pierre to akceptoval, jen aby jí mohl být nablízku. „Byla to moje osudová žena. S Vladimírou to bylo absolutní naplnění... mnohem víc, než jsem si uměl představit. Měla v sobě světlou i černou magii, dokázala být totálně velkorysá i totálně zničit. Kdyby žila ve středověku, nejspíš by ji upálili,“ svěřil se Alici.

Manžel milence v Paříži vystopoval. Zpočátku chtěl Pierra zabít, nakonec se však spřátelili. Juan dokonce přijal peníze, aby v Praze zařídil rozvod, místo toho je však propil.

Vladimíra s Pierrem žili mezitím v komuně u Montpellieru. V zimě mrzli v ruinách bez koupelny a záchodu, v létě batikovali látky, poslouchali hudbu, koupali se ve vodopádech, experimentovali s muchomůrkami, hašišem a LSD. Konečně měla čas psát básně. Roku 1973 vydala v exilovém nakladatelství v Kolíně nad Rýnem sbírku Ztráta řeči.

Život v komuně ji brzy přestal bavit. „Kromě přírody, lesa, stromů, ptáků, ještěrek, fiků, trávy a hor mě nic netěší, protože tyhle radosti mně užirají jiné věci. Práce se zase mění v lopotu místo v radost, a potom jídlo - to strašné společné jídlo, kde si lidi koukají do talířů, kdo má víc,“ stěžovala si kamarádce Ince Machulkové.

Nakonec se vrátila do Paříže bez Pierra. „Začal jsem na ni strašně žárlit. Šla s každým, kdo se jí líbil, a já si myslel, že když může ona, tak můžu i já. To jsem se spletl. Ale nikdy jsme se úplně nerozešli. Vždycky věděla, že jsem její poslední jistota,“ podotkl.

Zvláštní trojka

Třetí knihu básní Extra dry silence vydala Vladimíra v roce 1988 v Paříži. To už žila tři roky s poslední velkou láskou svého života, Janem B., o dvacet dva let mladším německým studentem z dobré rodiny. A nadále udržovala kontakt s Pierrem.

„Mladej, pěknej, inteligentní, vzdělanej chlap, kterej se všeho zřekl kvůli Vladimíře. Navíc v té době už nebyla žádná krasavice, dost zmatronovatěla. On jí koupil byt, koupil jí barák a mezitím stihl vystudovat a stal se profesorem,“ nechápal jejich známý Lubomír Martínek. „Vladimíra Jana tupila stejně, jako tupila toho nebohýho Pierra. Oni se potom skamarádili, protože Vladimíru musel člověk snášet ve dvou.“

Československu vypukla sametová revoluce a mnozí emigranti se vrátili. Vladimíra ne. V roce 1991 vydala bibliofilskou knihu Bez názvu. Žila v Paříži, léto trávila na staré venkovské usedlosti v Burgundsku. Dům koupil Jan, zrekonstruoval Pierre. A ona jej milovala. Tam také vznikla roku 2008 poslední sbírka básní Zimní derviš.

Juan měl už v Bolívii kupu dětí a zavedenou cestovní kancelář, když se s ním Vladimíra v roce 2009 konečně rozvedla. Opět to zaplatili Pierre s Janem. Místo svatby ji však Jan opustil. Nadále sice žila v jeho bytě a platil za ni účty, do Burgundska však jezdila už jen s Pierrem. Jana však stále milovala.

„V hlavě žiju pořád s tím svým milým, každou noc. A já ti řeknu, kde jsem udělala chybu. Já jsem z pohodlně. Moje vina. Lítala jsem tady ve strašných trenýrkách, a to je v mém věku, uf, příšerný,“ svěřila se Alici.

Maminko, moje maminko...

To už se ale její čas chýlil ke konci. Měla rakovinu, trpěla rozedmou plic. Věděla, že umírá. V srpnu 2013 odjela s Pierrem do Normandie. „Do poslední chvíle se radovala z moře, vln, přístavu. Ještě dva dny před smrtí byla v dobré náladě, jen jíst už se jí nechtělo,“ vzpomínal Pierre.

Doprovázel ji ze schodů, když se mu náhle schoulila do náruče. Srdce jí přestalo bít. „Neupadla, chytil jsem ji. Umřela s pohledem do nebe, perfektně oblečená, umytá, vestoje,“ popsal věrný přítel. Pohřeb zaplatili s Janem společně.

Ve věku 67 let tak odešla ze života holka, kterou máma opustila. Navždy ji to poznamenalo, přesto nejkrásnější báseň věnovala právě jí: „Co to má znamenat moje maminko / vždyť já jsem pořád jenom miminko / postýlku kočárek pohádku před spaním / štenice v noci rukou zaháním. / Návraty maminko hole jsou zlomené / návraty maminko jsou stromy raněné.“

V roce 2014 vyšla její poslední sbírka básní z pozůstalosti pod názvem Nabíledni prázdno. Strohých, úsporných, nadčasových. „Jak zbylo málo k vymýšlení, ze kterého povstal svět / závěrečná koupel je smrt,“ píše v jedné z nich. Té se ostatně nebála. „Já jsem nikdy nechtěla žít. Psaní je pro mě všechno. Naprosto všechno. Psaní mi umožnilo přežít,“ svěřila se Alici Horáčkové.

*Zjara pak vyskočím maminko
a bude ze mne zas miminko
z prsou ti budu něžně sát
a budu tlustá a budu hodně spát*

*Hračky pak přijmu moje maminko
jako bych byla jenom miminko
paleček zvoneček
hrníček panenka
budu zas malinká
budu zas malinká*

*Ovoce dozraje podzim je nasnadě
maminko v jaké jsem podivné zahradě
světla tu nesvíí a stromy nezrají
jen žáby v tůních dutě kvákají
plot má ta zahrada
tvrdý a žulový
safra andělé na mě mávají*

*Co to má znamenat moje maminko
vždyť já jsem pořád jenom miminko
postýlku kočárek
pohádku před spaním
štenice v noci rukou zaháním*

*Návraty maminko
hole jsou zlomené
návraty maminko
jsou stromy raněné*

Kvůli práci odešel z Česka do země dlouhého bílého oblaku.

K ideálu má jeho nový domov daleko

Michael Švarc 8.7.2025

Nový Zéland bývá mezi cestovateli považován za jedno z nejhezčích míst světa. Pro svou přírodní rozmanitost láká množství turistů, kteří si však Aotearou, zemi dlouhého bílého oblaku, až příliš idealizují. Alespoň si to myslí Petr Klouček, který se do ostrovního státu před třemi lety přestěhoval za prací. Nový Zéland je podle něj poměrně specifický a za ráj na zemi by ho úplně neoznačil, i když mu je v mnoha ohledech sympatický pohodový přístup tamních obyvatel k životu. O svých zkušenostech z opačné strany planety hovoří v nové epizodě podcastu Slepá mapa.

Na Nový Zéland zavála Čecha práce v IT. Firmě, pro kterou pracuje, pomáhal před několika lety vybudovat pobočku v Aucklandu. Jeho přesun na druhou stranu planety se však značně zpozdl kvůli pandemii covidu; skoro to vypadalo, že se stěhování vlivem uzavřených hranic nikdy nedočká.

V minulosti žil Klouček nějakou dobu i na západním pobřeží Austrálie, o přestěhování na Zéland ovšem nikdy nesnil. Když ale v roce 2019 nastupoval do práce, naskytla se mu příležitost podílet se na otevření

zmiňované pobočky v Aucklandu. Kvůli problémům ve vztahu byl pak následný přesun do ostrovní země jistým vysvobozením.

Vždy jsem rád cestoval a pobýval někde delší dobu, žil jsem třeba i ve Španělsku. Abyste poznali místní kulturu zblízka, musíte na daném místě chvíli pobýt,“ říká Klouček v podcastu. „O Novém Zélandu jsem ale nesnil, ta nabídka přišla jako blesk z čistého nebe a já ji pouze přijal.“

Neznamená to, že by Klouček ke stěhování přistupoval chladně, na nové dobrodružství se těšil. „Moje nadšení asi přehlušilo veškerý strach, i když Austrálie a Nový Zéland jsou z kulturního hlediska od Česka dost daleko. Mentální nastavení lidí, jejich způsob přemýšlení i chování, je úplně rozdílné. Samozřejmě je nám to bližší než třeba v Indii nebo Číně, ale rozhodně si nejsme tak podobní jako třeba s Němci,“ konstatuje Klouček.

Ze začátku se proto musel postupně naladit na nové prostředí, podnebí, rozdílné tempo i pracovní morálku. Největší novozélandské město Auckland, kde pracuje a kde rok a půl bydlel, mu přitom úplně nesedlo. „Přijel jsem v červenci, což je na Zélandu nejchladnější měsíc. Vyšel jsem tenkrát z terminálu letiště, fičelo jak blázen a horizontálně přšelo. Říkal jsem si, kam jsem to proboha přijel,“ usmívá se Čech.

Na Aucklandu ho v následujících týdnech zaskočila kromě počasí i špatně fungující hromadná doprava. Město podle něj ve večerních hodinách navíc nežije tak, jak by se u metropole s 1,3 milionu obyvatel předpokládalo. „Ale zase jsou tam věci, které jsou super,“ tvrdí Klouček s tím, že svůj současný domov nechce nijak hanit.

Je těžké navázat přátelství

Na Zélandu žije Čech už tři roky, aktuálně pobývá ve městě Pukekohe, které leží jižně od Aucklandu. Za tu dobu mu v mnohém spadly růžové brýle; do ideálu má podle něj země daleko. Například socializace s místními je prý prakticky nemožná.

„Je to samozřejmě moje zkušenost, ale Novozéland'ané jsou docela rezervovaní. Sice s vámi prohodí pár slov třeba na zastávce, ale to je tak vše. Neotevrou se vám, nestanou se vašimi kamarády. I moji známí, což jsou další cizinci, to vnímají podobně,“ prozrazuje. Dodává, že ani na maloměstě není situace v porovnání s Aucklandem moc rozdílná.

V tom Klouček shledává zásadní rozdíl s Čechy. „My máme často krustu, kterou když prolomíte, tak jsme přátelští. Novozéland'ané tu krustu na první pohled nemají. Vy si hezky popovídáte, třeba si i vyměníte čísla, ale ten člověk se vám už nikdy neozve,“ konstatuje s tím, že má proto kamarády zejména v mezinárodní komunitě.

Co je však Čechovi naopak sympatické, je přístup Novozéland'anů k životu. Na vše mají čas, s ničím se příliš nestresují a ani dlouhé kolony na cestě do práce jim vrásky nepřidělávají. Energii často čerpají z přírody, jejíž blahodárnost na psychiku pozoruje i Klouček. Podle World Happiness Reportu je Nový Zéland dokonce dvanáctou nejšťastnější zemí světa, Česko je dvacáté. „Je to určitě šťastný národ, neustále se na sebe usmívají.“

Na druhou stranu nevnímá Nový Zéland jako nějaký ráj na zemi. „Náš pohled je extrémně zidealizovaný. Když jsem přijel, najednou jsem začal slýchat, jak se někomu vloupali do domu anebo mu ukradli auto. Tohle jsem v Česku nezaregistroval, neznal jsem nikoho, komu by se něco takového stalo. Oproti tomu na Novém Zélandu jsem se během půl roku dozvěděl, kolik lidí má s něčím podobným zkušenost,“ vysvětluje.

„Docela nedávno jsem se také koukal na statistiky kriminality. Na Novém Zélandu je v porovnání s Českou republikou dvojnásobek vražd. Přitom u nás máme představu, že Austrálie a Nový Zéland rovná se nulová kriminalita. Česko je v tomto ohledu mnohem bezpečnější,“ tvrdí Klouček s tím, že podobné věci turisté samozřejmě nevidí a zaměřují se hlavně na přírodu. I proto zemi provází skoro nadpozemská reputace.

Bludný balvan za rok 2024:

Radim Passer

Radim Passer je český podnikatel, filantrop a automobilový závodník. Teda pardon, závodníkem je vlastně Filip Turek. Německé úřady Radimu Passerovi k jízdě na (tentokrát opravdu) německých dálnicích rychlostí 417 km/h závodění nepřiklepli, takže zůstal nevinný jako správná adventistická holubička. Holt se u toho zapomněl vyfotit. Popojedem. Raději zpátky na začátek.

*"Každé lidské tělo obsahuje *přibližně* 206 kostí. Napadlo vás někdy, z hlediska, řekněme, teorie pravděpodobnosti, jak se mohou ty kosti uspořádat v těle nastávající maminky vždy přesně tak, jak mají být? Když se na to podíváme z hlediska matematické pravděpodobnosti, tak když máte jednu kost, tak je to jedna možnost. Když máte dvě kosti, tak jsou to čtyři možnosti. Když máte tři kosti, tak už je to 27 možností. 4 kosti, 256 možností. 10 kostí, pouhých 10 miliard možností. A sto kostí? Tak přátelé, tady už jsme dávno skončili. Nacházíme se totiž daleko za hranicí i teoretické pravděpodobnosti, že by takový jev mohl být vykonán v celém vesmíru jednou jedinkrát byt' za mnoho miliard let. A my těch kostí v našem těle máme 206. A pokaždé se uspořádají tak, jak mají. A pokaždé to je účelné. Tedy matematická pravděpodobnost takového uspořádání kostí v lidském těle je čistá nula. Aby něco takového mohlo vzniknout náhodou, je naprosto směšné. Po pravdě řečeno každý, kdo o těchto věcech přemýšlí, tak k tomu dospěje."*

Říká Radim Passer, český podnikatel, filantrop, originální matematik, embryolog a šířitel pseudovědecké gramotnosti v jednom ze svých kázání pro Církev adventistů sedmého dne, a vás jistě hned napadne že... Ne! Že je to slimejš blábolivá jistě ne, to byste přece o svém bližním neřekli!

Vás samozřejmě napadne, co se to děje, že se tu chystáme hodit balvanem po počestném, bohabojném křesťanovi, který se navíc na víru obrátil po velmi smutné události, tedy úmrtí několikaměsíčního syna. Tato životní zkušenost pana Passera nás samozřejmě velice mrzí, a balvan rozhodně neházíme za víru, ať už si jednotliví členové komitétu (nejen) o Církvi adventistů sedmého dne myslí cokoli.

Bludným kamenem úrazu jsou Passerovy filantropické aktivity, které, bohužel, nenamířil například směrem k výzkumu dětských onkologických onemocnění, jak by se z jeho životního příběhu dalo čekat, nýbrž do jím založené křesťanské společnosti Maranatha a jejích aktivit, které jsou ze své podstaty misijně-pseudovědecké.

Ano, společnost Maranatha už znáte. Stojí za projekty, které jsme Bludnými balvany ocenili již v letech minulých, konkrétně za překladem a propagací zajisté hodnotné publikace Achillovy paty evoluce, nebo za rozvozem kreacionismu do českých a slovenských škol v rámci programu Genesis Expo. V poslední době se nám společnost připomněla u stánků na levnou spásu, tedy vlastně knihy zdarma, které se začaly objevovat na vícero místech naší krásné země.

A vy si teď zase říkáte, jak se může skeptická organizace vymezovat vůči knihám zdarma. Knihy jsou přece jako stromy: univerzální dobro, které můžete vysadit kdykoli, kamkoli a v libovolném množství, a bude to vždycky dobře,

žejo? No, možná je to s těmi knihami složitější. S těmi stromy tedy také, ale to je na jiné povídání. Knihy na stánku pocházejí od několika převážně adventistických nakladatelství, ať už přímo od Církve adventistů sedmého dne, Maranathy, nebo například nakladatelství Juda. Tematicky se jen nemnohé z nabízených brožur týkají Bible a teologie, do těch se pouštět nebudeme. 50 svazků sedí od adventistické prorokyně Ellen Gould White bychom si rovněž dovolili raději nekomentovat. Publikace o zdravém životním stylu, inu, ok. Nenahlíželi jsme, takže nedovedeme posoudit, zda jsou uvedené rady postavené na moderním nutričním a lékařském výzkumu, nebo na pár tisíc let starých verších z Bible. A asi to raději vědět nechceme. A životopisy Radima Passera, ty, samozřejmě, v pevné vazbě, chápeme... sebevětší filantrop za své peníze očekává alespoň publicitu.

Nás očekávatelně zaujaly především publikace věnované vědcům a vědě, tedy například Má nejtěžší cesta, brožurka jihoafrického zoologa, zkrachovalého farmáře a odborníka na malnutrici a přenos degenerativních onemocnění z domestikovaného skotu Waltera Julia Veitha o tom, jak se až díky zásahům nejprve katolíků a posléze adventistů vymanil z vlivu zlých duchů, kteří se nalepili na jeho rodinu, díky čemuž pochopil nesmyslnost evoluční nauky a dal se na dráhu přesvědčeného kreacionisty, případně kniha Čtyři přírodní zákony informace s podtitulem Přírodní zákony popírají evoluci od německého inženýra a emeritního ředitele metrologického institutu Physikalisch-Technische Bundesanstalt. Ten v knize názornou a učebnici pro střední školy připomínající formou plácá naprostý kraviny, eh, tedy vlastně alternativní fakta o vědě, teorii informace, evoluci a řadě dalších témat, které vás v souvislosti s touto oblastí napadnou.

Tímto balvanem bychom chtěli panu Radimu Passerovi poděkovat za všechny misijně-pseudovědecké aktivity, které by se bez jeho štedrého sponzorství nemohly uskutečnit, zejména - ale nikoli výhradně - tedy za knihy, kterými jsme se jen díky němu mohli prokousat - pokud smích skutečně léčí, pravděpodobně nám prodloužil život o mnoho let. Za co naopak vřele neděkujeme je nezanedbatelná možnost, že se publikace připomínající svou strukturou učebnice či jinak podložené odborné zdroje dostanou do rukou dětem a mládeži, ze kterých by pak mohly vyrůst další osoby považující ontogenezi lidské opěrné soustavy za matematicko-kombinatorickou záležitost.

Vzhledem k souhrnu podporovaných aktivit udělujeme Radimu Passerovi Bludný balvan za rok 2024 v kategorii literatura za misijní činnost v oblasti pseudovědecké gramotnosti.

CHTIPY: Elektrikář přijde do restaurace

největší taškařicí minulých dní byl bezesporu přetržený drát na vedení vysokého napětí. A nebyl to drát ledajaký! Pche! Takových drátů se již přetrhlo a nic. Ale teď se neviditelný práskáč drátů konečně trefil na ten pravý. Jistě jste také ve škole hráli na čtverečkováném papíře hru na zásah lodí. Tak nějak si to představuji, že konečně se podařil ten správný zásah a třetina obyvatelstva zhasla. Tedy zhasly domácnosti. Nejprve se mluvilo o blekautu (je mi bližší počestělý výraz) a pak již jenom o masivním výpadku proudu. Protože žijí na západě Čech, vše jsem pozoroval z bezpečné poťouchlé vzdálenosti bez tohoto masivního výpadku. Tak vám na

sklonku týdne přeji, ať vám nic důležitého nevypadne, ať se nepřetrhnete vy, ani váš nejdůležitější drát v domácnosti.

Elektrikář přijde do restaurace a objedná si: „Prosím jeden střídavý řízek s uzemněnou přílohou. A hlavně bez odporu, jo?“

Zkoušející na elektro škole:

„Popište, co uděláte, když uvidíte jiskření v rozvodné skříni.“

Student: „Začnu utíkat!“

„Zpěváci pop music jsou mladí lidé, kteří přestanou být zpěváky, jakmile vypnou elektřinu.“

Učitelka se ptá ve škole žáků, jak se vyrábí elektřina.

Pepíček se hlásí: „ Prosím, elektřina se vyrábí ve chlévě.“

„Jak si na to přišel, Pepíčku?“

„No, když minule vypnuli elektřinu, tatínek křičel:

Zdravotnictví v Brně.

Petra Rédová Zdravotní sestra Brno

Zdravotnictví jako soukromá firma? Krajská rada potichu odstranila odborníka a chystá trafikku pro partnerku náměstka Crhy

Bez varování. Bez diskuse. Bez respektu. Tak funguje „transparentní“ správa veřejného zdravotnictví podle Rady Jihomoravského kraje. V tichosti, mimo oči veřejnosti, byl odvolán předseda představenstva Jihomoravské zdravotní, a.s., Martin Pavlík – jeden z mála skutečných odborníků ve vrcholném zdravotnickém managementu na jihu Moravy.

Martin Pavlík, který vedl Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně, zásadně se podílel na budování Sanatoria Pálava a řídil i jednu z největších krajských nemocnic, byl odstraněn bez jakéhokoliv vysvětlení. Bez náznaku pochybení.

A co je horší ,jeho místo zůstává zatím neobsazené, ale už je „náhoda“, že do představenstva má nastoupit Vladimíra Danihelková, ředitelka Nemocnice Blansko. Náhoda to ale zřejmě není,paní Danihelková je totiž dlouholetou životní partnerkou prvního náměstka hejtmana Jiřího Crhy (ODS).

Takhle to dopadá, když se kraj řídí jako rodinná firma. Nepohodlný manažer, který odmítá hrát politické hry, je odvolán a na jeho místo se připravuje nominace z okruhu „našich lidí“. Bez konkurzu. Bez kvalifikované veřejné debaty. Bez základního respektu k tomu, že jde o firmu spravující krajské nemocnice tedy naši společnou veřejnou službu.

Tohle už není o politických rozdílech. Tohle je o pohrdání správou věcí veřejných.

Kdo bude další? A kam až to necháme dojít?

Jak daleko ještě zajde tato arogance? Koho dalšího odstraní, jen protože vadí něčí partnerce, stranickému sekretariátu nebo krajskému bossovi? Máme se smířit s tím, že krajská zdravotnická péče bude řízena podle toho, kdo s kým chodí?

V časech, kdy krajské nemocnice čelí tlaku, nedostatku personálu, zadlužení a náporu pacientů, je tento způsob „personální politiky“ nejen neomluvitelný, ale potenciálně nebezpečný.

Zastavme privatizaci veřejné správy!

Zdravotnictví není trafikantský úřad.

Zdravotnictví je páteř společnosti. A pokud to krajští radní nechápou, je čas jim to připomenout a to hlasitě, veřejně a nahlas. Dřív, než se celý kraj stane jejich soukromou s.r.o.

<https://www.australienavlastnikuzi.cz>

Jak vznikl nápad udělat tento web

Zdeněk Gleich 26.06.2025

cestovatel, šéfkuchař a chlap, který se v buši neztratí

Někdy se stane, že člověk prožije něco tak silného, že už to nemůže nechat jen pro sebe. A právě to byl důvod, proč vznikl tento web.

Už 15 let žiju v Austrálii. Za tu dobu jsem prošel spoustou výzev – osobních, kuchařských, i těch, které vám připraví divoká australská příroda. Během těch let jsem si uvědomil, že většina lidí si pod Austrálií představí jen pláže, klokany a Sydney. Jenže tahle země je mnohem víc. Je to svět plný příběhů, nebezpečí, krásy a svobody. A právě tyto příběhy chci sdílet.

Dlouho jsem přemýšlel, jak to celé uchopit. Mám stovky fotek, videí a hlavně zážitků, které bych mohl vyprávět celé hodiny. Ale chybělo mi místo, kde by to všechno dávalo smysl. A tak vznikla [australienavlastnikuzi.cz](https://www.australienavlastnikuzi.cz) – web, kde najdete nejen moje cesty, recepty a videa, ale i praktické rady pro ty, kteří chtějí Austrálii opravdu poznat.

Tento web je určen především Čechům a Slovákům, kteří se nebojí dobrodružství. Chci vám ukázat, že Austrálie není jen pohlednice z katalogu, ale místo, které vám může změnit život – pokud se nebojíte vykročit mimo asfaltku.

Budu sem postupně přidávat:

**autentické příběhy z výprav do buše a pouště
rady, co dělat, když vás uštkne had nebo zapadnete v písku
recepty z vaření v divočině**

tipy na nejzajímavější místa, o kterých průvodci mlčí a taky chyby, které jsem udělal, aby je už nikdo opakovat nemusel

Pokud máte rádi skutečné příběhy, vůni eukalyptu a chuť poznávat svět jinak – vítejte. Tohle je místo, kde se setkává dobrodružství s opravdovostí.

Fiala v Brně aneb Orientální způsoby...

by Vidlák, 2025

Tak se nám Petr Fiala ve svém rodném Brně střetl s realitou. Šel si na fakultu popovídat si se studenty... To liberálové můžou, jasné? To nesmí jen Babiš nebo Tomio Okamura. Ti by tam dělali kampaň, což školský zákon zakazuje, kdežto evropsky hodnotný premiér samozřejmě může studentům předat nějaké státnické moudro a žádné porušení zákona to není. Premiér není činnost politické strany nebo hnutí, jasné?

Takhle to alespoň vždycky bylo. Ti správně hodnotově ukotvení měli u ředitelů či rektorů dveře otevřené, vždycky z toho byly moc pěkné fotky. Rozhodně lepší a bezpečnější, než když Fiala chodil v saku do kravína, Vystřčil zkoušel krmit tele slámou a nebo Evička Decroix nalávala lidem vánoční punč. S dětmi se toho nedá tolik zkazit...

Tentokrát to ovšem nedopadlo. Proti přednášce světového lídra protestovala asi dvacítko studentů, kteří mu zkazili den. MUNI není Pravý břeh, měli napsáno na plakátě. Hlasitě skandovali, že si Fiala dělá kampaň a rozhazovali letáky „Fakulta sociálních studií už není vaše.“

A víte, proč přišli protestovat? Proč jim najednou začal Fiala vadit? Něčeho se chyťte, pevně si sedněte, dejte si panáka, lupněte si kinedryl, promněte si oči, očistěte si monitor...

Studenti přišli protestovat, PROTOŽE FIALA PODPORUJE AMERICKÉHO PREZIDENTA, který rozkládá demokratické instituce!

Tohle prostě nevymyslíš.

Hele, nikdo na celém světě nebyl uvědomělejší než Petr Fiala. Nikdo se bezhlavěji nevrhl do podpory Ukrajiny, nikdo tak nevysál peněženky svého národa, nikdo za to nezaplatil větší politickou cenu (nejhorší premiér na světě) než právě Petr Fiala. Nikdo nepoklonkoval Evropské komisi jako on, nikdo neschválil vlastizrádnější usnesení, nikdo tak nepropagoval koalici válečně ochotných, nikdo tak neodzbrazil zemi ve prospěch Ukrajiny, nikdo na sebe nepřivolał větší zbídačených. Stíhačky koupil, cenzuru zaváděl, kriminalizoval dezoláty, zastával ty nejsprávnější hodnoty, ukazoval se všude, kde byl na té správné straně... sice ho postavili do kouta, ale jemu to stačilo.

A teď, po třech letech války, se na něj sesypou studenti, což měla být jeho opora, která by měla mít možnost volit od šestnácti, a vynadali mu, že podporuje Trumpa. Takovou dostal odměnu od těch, kterým se tři roky podbízel. Přišla odměna od Evropských hodnot.

Je to samozřejmě jen jedna epizodka... taková vlašťovka, která jaro nedělá... Ale ukazuje to přesně to liberální myšlení. Nebo spíš nemyšlení a namyšlení. Stačí jen kousek uhnout od svatého konsenzu a udělají z vás okamžitě vyvrhela. Ale okamžitě. Tři roky děláte pro tyhle lidi první poslední, zrazujete kvůli tomu voliče i program, děláte názorové veletoce, zničíte kvůli tomu zavedenou stranu... a stejně je jim to málo.

Fiala není první, tohle se u nás stalo v bledě modrém už mockrát. Vzpomeňte na Piráty, po kterých najednou už neštěkne pes. Vzpomeňte na Sociální demokracii, která přesně stejným způsobem došla od třiceti procent preferencí k poslednímu jednomu procentu. Ti všichni zažili totéž, co teď Fiala. Udělali liberálům, co jim na očích viděli, porušili svoje sliby, obklopili se fanatiky a hlupáky, dali si na kandidátky naprosto obšurní figurky, protože se to líbilo novinářům a umělcům.... ale vděku se nikdy nedočkali.

Jak to kdysi říkal Josef Kemr? Že odvykl byzantským způsobům, kdy by měl líbat ruku, která ho bije?

Přitom Fiala vlastně neměl důvod, se takhle chovat. Voliči po něm nechtěli, aby podporoval Ukrajinu do statků a hrdel. Chtěli po něm trochu toho blahobytu. Voličům nevadilo, že se prezentoval jako euroskeptický. Hodili mu to, protože sliboval zkrotit (ó hrůzo) pětiprocentní inflaci a trochu povolit Andrejova svírající covidová pouta. Lidé nechtěli dalšího Petříčka, Šmardu, Pocheho, či Buzkovou. Přesto se Fiala tímto směrem vydal, aby udělal stejnou chybu, kterou před ním udělal už Sobotka, Hamáček, mladý Dienstbier a další.

A teď, na konci, za to dostává stejnou odměnu. Obrazně ho bijí ti, kterým doted' velmi obětavě sloužil. Mimochodem... stalo se mu to na jeho fakultě, kde sám dlouhá léta vyučoval. Protestují proti němu mladí moderní dynamičtí jinoši, kterým jsou jeho sorošovské způsoby ještě málo. Protestují proti němu ti, které sám vyzdvihoval. Zavrhl ho. Už jim není dost dobrý.

ODS i celé SPOLU je na cestě za Sociálními demokraty i Piráty.

Já to vlastně nechápu. Co je sakra tak atraktivního na na této sice hlasité, ale jinak relativně malé skupině liberálů? Já vím, měli krytí od Spojených států a měli peníze, ale nikdy jich nebylo dost, aby si mohli založit vlastní stranu a odhodit masky. Kdykoliv to zkusili, nikdy neuspěli. Vždycky se museli maskovat jinými značkami i hodnotami a jakmile se odkopali, šly jejich preference ke dnu.

A čím víc naslouchali Jindřichu Šídlovi nebo Jakubovi Horákovi, tím to šlo rychleji.

I teď se Vítek Rakušan musí maskovat tím, že jsou strana starostů, ačkoliv to není pravda. Piráti se museli maskovat za ajťáky, socani se maskovali starostí o lidi, ale jakmile tu masku opustili a ukázali pravou tvář, okamžitě prohráli volby. Ale okamžitě.

Přesto to nikdy nepochopili zůstali v zajetí svého bludu, že nedokáží voličům vysvětlit, že se mají dobře. Nedokáží voličům vysvětlit svoje kroky. Dělají všechno správně, ale lidi to nechápou.... Kolikrát už jsme to slyšeli, ale naše jelity to dělají pořád stejně.

Je teda fakt, že až tahle vláda k tomu přidala i to, že když to lidi nechápou, tak by vlastně neměli volit, případně by se volby měly zrušit.

Jako fakt jim stačily americké peníze a uznání? To je dost na zradu vlastního národa a výprodej vlastní země? Stačí to na to, aby si nechali nadávat od těch, kterým podkuřují a po jejichž uznání baží? Tři roky volat po celoevropském řešení, dopustit největší zdražení energií v dějinách a potom poslouchat, že jsou vlastně špatní? Tak nízké charaktery jsme pustili do politiky? Tak ubohé slouhy a lokaje jsme volili? Takové hlupáky jsme nechali rozhodovat?

Ve zkratce

Meteorologové z Českého hydrometeorologického ústavu (ČHMÚ) přiznávají, že si aktuálně příliš nevědí rady s tím, jaké počasí bude v následujících dnech. Přírodní podmínky jsou podle nich natolik složité, že i nejmodernější modely selhávají. Nejistota panuje nejen ohledně zítřejšího vývoje, ale i směrem k víkend. Podle ČHMÚ je v tuto chvíli prakticky nemožné předpovědět, jaké bude opravdu počasí.

Znojenské okurky z Turecka, piškoty z Polska a Apetito z Německa: Kam zmizely tradiční české značkyV posledních letech si čeští spotřebitelé stále častěji všimají, že oblíbené tradiční značky, které po desetiletí spojovali s domácí výrobou, se přesouvají za hranice.

Vláda Petra Fialy vznikla voličům navzdory

Dalším velkým bludem spojeným s vládou Petra Fialy, je časté tvrzení koaličních poslanců o tom, že původně pětikoalice vznikla na základě toho, jak voliči rozdali ve volbách karty. Snadno ověřitelná realita je ovšem taková, že při volební účasti 65,43 procenta se voleb do PS v roce 2021 zúčastnilo 5 414 637 občanů ČR. Z toho Spolu dalo hlas 1493 905 (Spolu), zatímco Pirstan volilo 839 776 lidí, celkem se tak jedná o 2 333 681 hlasů.

Údajně Bývalá americká letecká základna Bagráh v Afghánistánu je nyní pod čínskou kontrolou.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět! Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Noc zavražděných básníků:

Šlo o jeden z posledních děsivých zločinů Stalina

Jaroslav Krupka denik.cz

Dne 12. srpna 1952 nastoupilo v moskevské věznici Lubjanka třináct židovských intelektuálů před popravčí četou. Všichni byli odsouzeni k trestu smrti za zradu a špionáž. Tato masová justiční vražda, jejímž vykonání se později začalo přezdívat Noc zavražděných básníků, byla jedním z posledních zločinů sovětského vůdce Josifa Vissarionoviče Stalina, který o necelý rok později zemřel.

Mezi popravenými bylo i pět nejvýznamnějších sovětských spisovatelů píšících v jidiš, kteří patřili mezi spoluzakladatele Židovského antifašistického výboru. Před namířené zbraně popravčích se tak v noci z 12. na 13. srpna 1952 postavili i literáti Dovid Bergelson, Peretz Markiš, Icik Feffer, Dovid Hofštejn a Leib Kvitko. Většina z nich pocházela z oblasti dnešní Ukrajiny a ve 20. letech minulého století, kdy na tuto oblast tíživě dolehla sovětská občanská válka, odešla dočasně do berlínského exilu.

Tato pětice také byla důvodem, proč se procesu, jenž předcházel smrtící salvě, přezdívalo někdy také jako „Případ Židovského antifašistického výboru“.

Otázka židovské autonomie

Organizace Židovský antifašistický výbor byla založena během druhé světové války po napadení Sovětského svazu hitlerovským Německem, a to na přímý popud sovětské vlády, která chtěla, aby přední sovětské Židé získali sovětskému boji proti nacistům podporu světové židovské komunity.

Do čela organizace se jako její předseda postavil Solomon Michoels, v Lotyšsku narozený židovský divadelník, jenž se stal ve 20. letech čelní hereckou osobností a posléze i režisérem Moskevského státního židovského divadla, hrajícího v jidiš. Také dalšími členy výboru byly prominentní židovské osobnosti tehdejší doby, literáti, herci a lékaři, kteří se snažili prostřednictvím svých textů a také pomocí rozhlasového vysílání z Ruska do zahraničí získávat Sovětskému svazu přízeň mezinárodní židovské komunity.

V roce 1943 vycestoval Michoels s místopředsedou Židovského antifašistického výboru Icikem Fefferem do Spojených států a do Anglie, aby tam získal peníze na sovětský osvobozenecský boj. Oba muži se ve Státech setkali mimo jiné s Albertem Einsteinem, který je podpořil tím, že v červenci osobně předsedal v New Yorku jednomu z největších prosovětských shromáždění, jaká se kdy ve Spojených státech uskutečnila. Této akce se zúčastnil také tehdy populární americký koncertní zpěvák a herec Paul Robeson s manželkou Eslandou. Oba se po skončení oficiální části programu setkali osobně i s Fefferem a Michoelsem a spřátelili se s nimi.

V té době se však záměry a cíle výboru již začínaly částečně modifikovat kvůli tomu, že postupující německá vojska spáchala na okupovaných územích s neuvěřitelnou brutalitou genocidu židovského obyvatelstva a kompletně ničila židovskou kulturu.

„Výbor se ve světle těchto událostí domníval, že musí změnit své priority a zaměřit se na obnovu židovských komunit, statků, kultury a identity – objevil se i návrh nastolit na Krymu židovskou autonomii. Ne všichni ale souhlasili se směrem, jímž se to začalo ubírat, a někteří sovětské

představitelé včetně Stalina a Michaila Suslova (mnohaletého člena ústředního výboru sovětské komunistické strany, pozn. red.) došli k závěru, že se výbor plete do věcí, do nichž by se zasahovat nemělo,“ napsal židovský historik Jošua Rubenstein v článku Noc zavražděných básníků, vydaném ve washingtonském časopisu The New Republic v roce 1997.

Jestliže za války Stalin tento vývoj přehlížel, protože výbor potřeboval, po jejím skončení začal znovu utužovat svou absolutistickou vládu a kontrolu nad sovětskou říší a svůj pohled změnil. Začal se obávat, že dobře známý pozitivní vztah Židovského antifašistického výboru k jidiš jazyku představuje vlastně záměr vytvořit na území Sovětského svazu židovské uskupení s vlastním jazykem a kulturou. Uskupení, jehož loajalita se nebude upínat k Rusku, ale k Izraeli, k mezinárodnímu sionismu a ke Spojeným státům americkým. Stal se paranoidním a došel k pevnému přesvědčení, že musí židovský výbor rozložit, zničit a jeho členy zlikvidovat.

Inscenovaná autonehoda

Přede hrou k pozdějšímu monstrprocesu a masové justiční vraždě se stala smrt předsedy výboru Solomona Michoelse, k níž došlo už v roce 1948. Na první pohled vypadala jako autonehoda, většina pramenů se však shoduje na tom, že šlo s největší pravděpodobností o plánovanou vraždu na příkaz samotného Stalina, kterou mělo inscenování nehody pouze zakrýt.

Co přesně se stalo? Michoels pobýval v lednu 1948 v běloruském Minsku, kde uváděl inscenaci v tamějším divadle. V podvečer 12. ledna povečeřel podle pozdější policejní zprávy spolu se svým společníkem, divadelním kritikem Golubovem-Potapovem, a několika dalšími známými v jedné z minských restaurací, načež se oba muži od ostatních odpoutali a vraceli se do svého hotelu. Známým přitom řekli, že budou večer zaneprázdněni, protože mají v plánu navštívit ještě jednoho Golubovova přítele, což měl být nějaký inženýr jménem Sergejev nebo Sergej.

„Kategoricky odmítli použít automobil, i když jim byl nabídnut. Přibližně ve 20 hodin opustili hotel a kolem sedmé hodiny ráno 13. ledna byla jejich těla objevena u krajnice málo frekventované silnice na kraji města. Řidiči používali tuto cestu jen vzácně, protože vedla skrz nezastavěné území a byla nevyhovující. Těla obou mužů byla vmáčknuta do sněhu, který padal od večera 12. ledna, doprovázen silným větrem... Obě těla měla zlámána všechna žebra a utrhány dlouhé kosti. Michoels měl přeraženou páteř a Golubov Potapov pánevní kosti. Všechna tato zranění mohla být příčinou smrti,“ uvedla policie ve vyšetřovací zprávě. Závěr vyšetřování zněl, že oba muže zřejmě srazil a přejel nějaký těžký nákladník.

Současní historici o této verzi nejsou ani zdaleka přesvědčeni. Zranění na těle mrtvých mužů bylo tolik, že by je nákladník musel přejet minimálně dvakrát. A nebylo také jasné, co by na tak zapadlé a od civilizace vzdálené ulici na samém okraji města uprostřed noci hledali.

Britský historik Robert Conquest proto uvádí ve své knize Reflections on a Ravaged Century (Odrazy zpustošeného století) hypotézu, že Michoels byl ve skutečnosti i s Golubovem-Potapovem „ubit k smrti na běloruské dače sovětské Státní bezpečnosti (budoucí KGB, pozn. red.) pod dohledem Stalinova náměstka ministra Státní bezpečnosti Sergeje Ogoľcova“. Podle

některých zdrojů si bezskrupulózního Ogoľcova vybral k této akci sám Stalin osobně. Mrtvá těla pak příslušníci Státní bezpečnosti pohodili u zapomenuté silnice a opravdu je nechali přejet nákladákem.

Mrtvému Michoelsovi byl nicméně vystrojen opulentní státní pohřeb, jehož se zúčastnili členové politbyra i ostatní vysocí státní úředníci, a oficiální nekrology ve státních novinách vynášely do nebes jeho zásluhy o ruskou kulturu.

„Michoels byl jedním z nejunikátnějších mistrů té nejtěžší umělecké profese. Byl to muž vzácné oddanosti, lásky k životu a čisté duše. Jeho autorita v umění byla nesporná,“ uvedl v jednom z těchto nekrologů A. A. Fadějev, generální tajemník Svazu sovětských spisovatelů a předseda Výboru pro udílení Stalinovy ceny za umění a literaturu... Mrtvý divadelník byl pohřben na Novém Donském hřbitově v Moskvě.

Potěmkiáda pro amerického zpěváka

Michoelsovou smrtí ale záťah proti Židovskému antifašistickému výboru nekončil, nýbrž teprve začínal. Stalin se ve své paranoie vůči Židům nedal ničím brzdit a nařídil tajné zatčení všech členů výboru. Všechno mělo zůstat utajeno. Rodiny zatýkaných vůbec nevěděly, kam jejich blízcí mizí, a dokonce i o jejich popravě se dozvěděly až po Stalinově smrti.

Snahu o utajení potvrzuje také příhoda, kterou prožil již zmíněný americký zpěvák Robeson, jenž se v roce 1943 spřátelil v New Yorku s Michoelsem a Fefferem.

Robeson přijel v červnu 1949 do Sovětského svazu, aby tam u příležitosti oslav 150. výročí narození ruského básníka Alexandra Sergejeviče Puškina uspořádal koncertní turné. V té době už se v intelektuálních kruzích na Západě mluvilo o tom, že v Rusku v rámci nových politických čistek likvidují Židy, a Feffer byl jedním z nich. Americký zpěvák se proto obával o jeho osud a požádal sovětské orgány, aby mu umožnily se s jeho starým přítelem setkat. Zdůvodnil to právě tím, že chce potlačit zlovolné fámy, které poškozují Sovětský svaz v zahraničí.

Odpovědí mu bylo podivné ticho, a poté poznámka, že bude muset počkat. Po nějaké době se dozvěděl, že Feffer je na dovolené na Krymu a uvidí ho, jakmile se vrátí. „Skutečnost byla taková, že Feffer byl už půl roku ve vězení a jeho vězitelé ho nechtěli ukázat Robesonovi hned, protože byl z nedostatku jídla hrozně vyhublý. Takže zatímco Robeson čekal v Moskvě, Stalinova policie vyvedla Feffera z vězení, svěřila ho do péče lékařů a začala ho vykrmovat na rozhovor. Když vypadal dostatečně zdravě, přivezli ho do Moskvy,“ uvádí spisovatel David Horowitz v knize „Radical Son: A Generational Odyssey“ (Radikální syn: Generační odysea).

Oba muži se setkali v místnosti, která byla pod tajným dohledem. Feffer věděl, že svobodně mluvit nemůže, takže když se ho Robeson zeptal, jak se má, jen si nervózně přejel prstem po krku a očima pak příteli naznačil, ať pozorně sleduje jeho rty. „Zabijí nás,“ vyslovil bezhlesně. „Až se vrátíte do Ameriky, musíte promluvit a zachránit nás.“

Robeson pak během svého koncertu v Čajkovského sále, který byl přenášén do celé země, veřejně vzdal Fefferovi a zesnulému Michoelsovi hold, když zazpíval partyzánskou píseň „Zog Nit Keynmol“ v ruštině i v jidiš. Bylo to hezké gesto, ale Fefferovi bohužel život nezachránilo.

Soud spojený s mučením

Proces s předem napsanými rozsudky byl nakonec uspořádán v roce 1952. Všichni obžalovaní byli v té době už řadu měsíců nebo i let vězněni v kobkách moskevského vězení Lubjanka a během opakovaných výslechů byli surově mučeni. Tato taktika měla očekávaný výsledek. Téměř všichni se před soudem vynuceně doznali k obviněním ze zločinů, které nespáchali.

„Byl jsem hotov se doznat, že jsem papežův vlastní synovec a jednal jsem na jeho přímý osobní rozkaz,“ pronesl prý před soudem Josef Juzefovič, jeden z obžalovaných a jinak vědec z Historického ústavu Sovětské akademie věd.

Jediným, kdo se odmítl i přes mučení přiznat k čemukoli, byl Boris Šimeljovič, šéflékař z moskevské Botkinovy kliniky. Ten měl u soudu prohlásit, že při výsleších napočítal přes dva tisíce ran, jež dostal přes hýždě a přes bosá chodidla.

Celkem bylo souzeno 15 lidí, kteří měli všichni vztah k Židovskému antifašistickému výboru. Podle obvinění se dopouštěli „kontrarevolučních zločinů“ a chystali organizovanou akci, která měla „svrhnout, podkopat nebo oslabit Sovětský svaz.“ Obžaloba dále tvrdila, že obvinění byli nepřáteli socialistického zřízení již před svým zapojením do činnosti výboru a že výbor sloužil jako jejich mezinárodní platforma pro komunikaci protisovětských názorů. Přitížila jim i někdejší formální žádost, aby se Krym stal novou židovskou vlastí.

Výsledek inscenovaného procesu nemohl být v té době jiný, než jaký byl: všichni obvinění dostali trest smrti. Přesto však bylo nakonec místo 15 lidí popraveno jenom 13.

Dva z obžalovaných totiž nakonec popravě unikli, i když každý jinak. Tím prvním byl Solomon Bergman, zástupce komisaře pro zahraniční věci a aktivní člen sovětské komunistické strany. Při výslechu nevydržel mučení, během mlácení upadl do kómatu, a o pět měsíců později mu selhalo srdce.

Druhou obviněnou, jedinou, která proces přežila, byla Linda Sternová, vynikající sovětská biochemička, fyzioložka a humanistka s řadou lékařských objevů, která jako jedna z prvních žen působila jako profesorka na univerzitě v Ženevě a na Akademii věd SSSR. Její výzkumná činnost zachránila řadě lidí život, protože dosáhla převratných úspěchů ve výzkumu poruchy, jež je dnes známá jako hematoencefalická bariéra. Právě její výzkum nakonec zachránil život i jí a vedl k tomu, že trest smrti byl u ní změněn na 3,5 roku nucených prací a pět let ve vyhnanství. Po Stalinově smrti se mohla vrátit domů a pokračovat ve výzkumné práci, zemřela v roce 1968.

Dohry po letech

Historici dnes vnímají celý proces jako součást stále antisemitštější Stalinovy politiky. Soud navíc probíhal souběžně s diktátorovým tažením proti moskevským lékařům, kteří byli rovněž z velké části Židé a paranoidní sovětský vůdce je vinil ze spiknutí. Podle řady historiků Stalin zřejmě plánoval deportovat všechny zbylé Židy v Sovětském svazu do gulagů, i když důkazy pro tuto hypotézu chybí - pokud takové plány byly, přervala je Stalinova smrt.

Proces s lékaři se nakonec právě díky generalissimovu skonu neuskutečnil a nový sovětský vůdce Nikita Chruščov jej úplně zastavil

s tím, že by vedl k masivní čistce v komunistické straně. Obětím justiční vraždy byl u příležitosti 25. výročí Noci zavražděných básníků vztyčen v roce 1977 památník v jeruzalémské čtvrti Rasko.

Sedmdesátému výročí procesu je také věnováno jednodenní sympozium Letního programu pro jazyk a literaturu jidiš a Židovského muzea v Berlíně, které se konalo v neděli 14. srpna 2022. Dva panely renomovaných vědců sovětsko-židovských kulturních dějin představí nejnovější výzkumy k této události a budou diskutovali o jejích důsledcích i o literárním odkazu zavražděných básníků.

Kdo je skutečným vlastníkem vašich bankovních vkladů?

Do popředí se opět dostává zásadní princip moderního bankovního práva, který je často přehlížen: v Evropské unii peníze uložené na bankovním účtu právně nepatří vkladateli, ale stávají se právním majetkem banky. Tento princip není nový. Podle finančních předpisů EU (odkaz na třetí článek níže) a vnitrostátních občanských zákoníků jsou bankovní vklady strukturovány jako úvěrová smlouva mezi vkladatelem a bankou. Když jednotlivec vloží peníze na svůj účet, ve skutečnosti tyto peníze půjčuje bance. Na oplátku se banka zavazuje splatit stejnou částku – nikoli stejnou fyzickou měnu – na požádání nebo za dohodnutých podmínek.

To znamená, že prostředky přestávají být právním majetkem majitele účtu. Vkladatel se místo toho stává nezajištěným věřitelem banky s nárokem na splacení, nikoli s vlastnictvím konkrétních aktiv. Z právního hlediska se tento vztah řídí smluvním právem, nikoli majetkovým právem.

Thajsko a Kambodža zahájily střet ve smrtícím sporu o hranice

Po mírném optimismu přichází opět eskalace. Thajsko vyhlásilo stanné právo a na hranicích s Kambodžou se v pátek znovu bojuje. A to kvůli územnímu sporu, který má kořeny v koloniálních dobách a ještě hlouběji v minulosti.

Do oblasti v roce 1907 skutečně vyrazili francouzští úředníci, aby vytvořili topografickou mapu a přesně vymezili hranice mezi Siamem a Kambodžou, tehdy francouzskou koloniální državou.

A právě v tomto momentě vznikl spor, který se táhne dodnes. Francouzi se totiž nedrželi původního plánu umístit hranici na rozvodnici. Nakreslili mapu, která se od ní mírně odchylovala. Bohužel právě v místě starobylého chrámu Preah Vihear. Pokud by se drželi rozvodnice, památka by zůstala v Siamu. Francouzi ji ale umístili na svou stranu.

Bangkok dal najevo, že teď nestojí o mezinárodní zprostředkování. Armáda pak podle agentury AFP vyhlásila stanné právo v osmi regionech u hranic s Kambodžou.

Thajsko hovoří o nejméně 14 obětech, z nichž velkou většinu tvoří civilisté. Kambodža se o obětech nezmiňuje. Thajské úřady nechaly evakuovat z ostřelovaných pohraničních oblastí více než 100 tisíc lidí, kteří zamířili do nouzových ubytovacích center.

Obě země se podle agentury Reuters navzájem viní ze zahájení palby.

Teorie o mužském původu Brigitte Macronové sílí po verdiktu pařížského soudu

AC24 - Dvě ženy, Amandine Royová a Natacha Reyová, odsouzené za pomluvu francouzské první dámy Brigitte Macronové tím, že o ní řekly, že se „narodila jako muž“, byly zproštěny obvinění. Pařížský odvolací soud ve čtvrtek rozhodl, že jasnovídka a blogerka měly „plné právo“ toto tvrzení vyslovit. Rozhodnutí dále podpořilo konspirační teorii o manželce francouzského prezidenta Emmanuela Macrona.

Royová (53) a Reyová (49) tvrdily, že byly vystaveny „zastřašování“ ze strany úřadů, protože „ultra chránění“ členové se snažili utajit „státní tajemství“. Objevily se tvrzení, že 72letá první dáma, jejíž rodné jméno je Trogneux, se narodila jako „muž“ a jmenovala se Jean-Michel Trogneux. Má bratra – Jeana-Michela.

Trump před odletem do Skotska uvedl, že Hamás nestál o dohodu

CTK - Teroristické hnutí Hamás podle amerického prezidenta Donalda Trumpa nestálo o dohodu a Izrael nyní musí věc dokončit. Podle zpravodajského webu BBC se šéf Bílého domu takto před svým odletem do Skotska vyjádřil k selhání posledních rozhovorů o příměří v Pásmu Gazy, které se uskutečnily v Kataru. USA a Izrael ve čtvrtek oznámily, že povolaly zpět své vyjednavče ke konzultacím. Kromě toho Trump v pátek také podle agentury Reuters prohlásil, že plán francouzského prezidenta Emannuela Macrona uznat Palestinu jako stát nemá žádnou váhu.

S P O R T**Pátek 25. 7. 2025 - Havlíčková osmá na ME**

Moderní pětibojářka Lucie Hlaváčková obsadila ve finále mistrovství Evropy v Madridu osmé místo. Zvítězila Rebecca Castaudiová z Francie.

První českou medaili na MS v Portugalsku

O první českou medaili na mistrovství světa rychlostních kanoistů do 23 let a juniorů v Portugalsku se postaral juniorský čtyřkajak. Pro bronz si dopádlovali na trati 500 metrů.

Čtvrtek 24. 7. 2025 - Španělky ve finále Eura Fotbalistky Španělska v druhém semifinále mistrovství Evropy ve Švýcarsku udolaly Němky 1:0 po prodloužení gólem Aitany Bonmatíové ze 113. minuty a poprvé si zahrají o kontinentální zlato.**Středa 23. 7. 2025 - Angličanky ve finále**

Fotbalistky Anglie si opět zahrají finále mistrovství Evropy. Obhájkyně titulu v dnešním semifinále v Ženevě po obratu porazily 2:1 po prodloužení Itálii. V nedělním finále je čeká Španělsko, nebo Německo.

Desetiletý Pepíček rodičům: „Už mne otravuje s vámi žít. Jste nudní, nepotřební, jen mne omezujete. Odcházím. Budu žít sám, dělat co se mi líbí a co mne baví a můj život dostane smysl.“ U dveří se otočí: „Tati, nesnaž se mne zadržet!“ Tatínek: „Já tě nechci zadržet, já jdu s tebou.“

Táže se stomatolog pacienta: „Pane Ság, jak se vám mluví s tou novou protézou?“ „Čopak o to,“ na to pacient, „mluví se mi dočela dobře, ale líti něak nefí, čo šikám.“

We are leaving Australia for Good.

(Not for a holiday. Not for a break. Not for a visa run. We're done.)

We’ve sat with this decision for months... years!!

Wrestled with it.

Played out every scenario.

Listened to every doubt, every judgement, every “what if.”

But deep down, we know what’s right for our family, our business, and our future.

And it’s not here... in this country.

Australia will always be home.

But it’s no longer where we’re meant to grow and raise our children.

Because when you’re:

Taxed to the eyeballs no matter how much you make or "write off"

Slammed by rising cost of living no matter what state you live in,

Crushed by the weight of tall poppy syndrome if you dare dream bigger...

Seeing policies and laws change faster than you can adapt...

Watching our cities struggle to keep up with decisions we didn’t vote for.

Watching systems shape your kids in ways you didn’t choose...

And watching opportunity for entrepreneurs get smaller, not greater...

You realize you can either stay silent and conform... or do what’s best and make a move.

We chose to make a move.

We’re swapping inflated costs and "cloudy" skies for:

350+ days of sunshine!

Beachfront living at a fraction of the price!

International schooling with global values!

More time present with our kids!

Organic food year-round!

A community of creators and freedom seekers!

Wellness, growth, and a life that feels like a holiday!

This isn’t a flex.

It’s a call to anyone who’s ever felt like they didn’t belong in the system.

You’ll be judged no matter what you do...

So we’re choosing to be judged for living freely, and on our own terms.

The kids have been approved at an international school...

The vision is bigger than ever.

And our life, health, and future are no longer up for compromise.

We have zero desire to live a “normal” life... we never have!

We’re not here to play small, shut up, or “be realistic.”

We’re here to lead by example, even when it stirs the pot.

We’re not saying where we’re going just yet.

But let’s have some fun, drop your guess in the comments

Where do you think we’re planting our new flag????

Our countdown is on, the packing and selling starts now!

We have given ourselves approx. 8 weeks and we are out!

We have so many emotions right now as we pack our first few boxes, but there is no point living a stagnant and truth be told - unhappy life where we are currently at in Australia.

We are here to show our kids a lifetime of memories and happiness...

And that’s exactly what we plan to do.

Brent & Molly

P.S We have a whole house of goods for sale if you're in Queensland hit us up.....

EVERYTHING must go

Labor flailing and failing

Vratislav Ricardo,

It’s about two months since the election.

And when it comes to defence and foreign policy, Albanese might’ve achieved what I thought was impossible ... he’s actually managed to get worse.

We are in the most precarious and dangerous times since World War Two.

Authoritarian regimes are flexing.

Several major conflicts hang in the balance.

And Albanese, along with foreign minister Penny Wong and defence minister Richard Marles, are criss-crossing the globe achieving nothing.

Not only that, they continue to fail on the expert advice to lift defence spending.

This weekend, Albanese is off to China while still having failed to arrange a face-to-face meeting with US President Donald Trump, despite the importance of our alliance with the USA and the AUKUS deal.

Instead, Penny Wong went over and met with US officials and completely failed to progress any of the vital elements of our national security partnerships.

Nothing on AUKUS.

Nothing on tariffs.

And nothing on arranging the face-to-face meeting between Albanese and Trump.

The Albanese Labor Government is a failure!

Labor is flailing on the world stage and failing our domestic defence industry.

And when the world is in such a volatile state, that makes our nation less secure.

That’s a problem.

Meanwhile we see stories in the news about sections of the Department of Defence using taxpayer dollars to write cookbooks instead of developing manufacturing capability.

We are dangerously under-prepared if any of the rising global conflicts come a little closer to home.

And that’s not the fault of our service men and women.

It’s the fault of this government.

And it needs to change.

Our national security depends on it.

Yours for REAL solutions,

Jacinta Nampijinpa Price
Senator for the Northern Territory
Shadow Minister for Defence Industry
Shadow Minister for Defence Personnel

Lived Experiences of Slovak and Czech Immigrants to Australia: A Phenomenological Study

Jozef Adamec¹ , Kathomi Gatwiri² , Jean Renouf

After World War II, an estimated five million people were on the move in Czechoslovakia.

Between 1954 and 1970, over 16,000 of them immigrated to Australia

In 1948, Czechoslovakia became Československá Republika under the leadership of Klement Gottwald.

However, the problematic ideology of the Communist Party, alongside its totalitarian regime, subsequently

created an atmosphere of discontent within the population, prompting many to leave the country, hoping

to return after their country was freed of communism.

Between 1945 and 1947, an estimated five million people were on the move in Czechoslovakia. The following communist coup d’état in 1948 resulted again in

a wave of emigration when about 250,000 people left the country. Then, between 1961 and 1970, including the suppression of the 1968 ‘Prague Spring’, another wave of emigration saw 164,500 Czechs and Slovaks flee the country mainly to Austria, Germany, Canada, and Australia. Two more decades of an authoritarian period of ‘normalization’, resulted in yet another 100,000 people fleeing the country (Horakova 2000).

In 1945, Australia’s first Federal immigration portfolio was created, the primary impetus being to implement a large-scale migration program. In 1954 Australia also ratified the United Nations Convention Relating to the Status of Refugees. It allowed resettling of vulnerable refugees based on response to any humanitarian crisis. Then after the 1968 invasion of Czechoslovakia by the Soviet Union, Australia resettled around 6,000 persons (Mence, Gangell & Tebb 2017). In exchange for their passage from Europe

as Displaced Persons (DP), they were bound by a two-year employment contract with the Australian government. Today they are naturalised Australians working in a variety of occupations (Adelaidia 2019). In

1977 the Australian government developed a specific refugee policy (‘Australian Humanitarian Program’) tailored to the needs of asylum seekers. In January 1993, under the Keating Government, a comprehensive

refugee humanitarian system was set up within the immigration portfolio separate from the general Migration program (Phillips, Klapdor & Simon-Davies 2010).

The primary focus of this paper is to shed light on the lived experiences of Czech and Slovak emigrants after WWII until the split of Czechoslovakia into Czech and Slovak republics in 1993. The paper explores

emigrants’ experiences before leaving Czechoslovakia, why they left and became displaced in Europe,

and why they chose to immigrate to Australia. This process involved enquiring about their life under the communist regime and the subjective experiences that informed their emigration decision.

<https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://researchportal.scu.edu.au/esploro/outputs/doctoral/The-Freedom-Voices-Slovak-and-Czech/991013204413802368>